EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 2 / 8 aralık 1975 / 250 KURUŞ

FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAKTIR !

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Derginizin ilk sayısı, gerek deneysizlik, gerekse mali olanaksızlıklar nedeniyle istendiği ölçüde düzenli olamadı. Örneğin, başyazıdaki tüm "Türkiye Solu" sözcükleri, dizginin doğrudan elyazısından yapılması nedeniyle, dizgicinin "T. Solu" sözcüğünü yanlış anlaması sonucu "Türk Solu" olarak çıktı. 10. sayfada kare içinde bulunan Paul Baran'dan yapılan alıntı, başyazı ile ilgili iken, ilgisiz bir yerde çıktı. Düzeltir, özür dileriz.

Derginiz, umulduğundan fazla ilgi gördü. Bu nedenle birçok dergi taleplerini karşılayamaz duruma düştük. Şu anda birinci sayının ikinci baskısı çıktı, okurlarımıza duyururuz.

Bugün, gençliğin toparlanmasını sağlamada en önemli ögenin ideolojik mücadele olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle, derginizin yanısıra Devrimci Gençlik Yayınevi olarak gençliğin sıhhatli ideolojik temeller etrafında toparlanmasının ancak onun eylem programının açılmasıyla mümkün olacağı inancındayız. Bu amaçla, "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği" genel başlığı altında 5 ayrı broşür hazırladık. Broşürler sırasıyla şunlardır:

1. Marksist Yöntem Üzerine (Çıktı).
2. Genel Olarak Mücadele ve Örgütlenme (Çıktı).
3. Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri (Çıktı).
4. Emperyalizm ve Yeni Sömürgecilik (Çıkıyor).
5. Gençliğin Mücadelesi ve Örgütlenmesi Üzerine (Çıkıyor).

Tüm devrimcilerden eleştiri, haber ve fotoğraf bekliyoruz.

DEVRİMCİ GENÇLİK

Sağın ve solun liderleri anarşiyi önleyemiyorlar

"....SAĞIN VE SOLUN LİDERLERİ ANARŞİYİ ÖNLEYEMİYORLAR."

"..... Tüm demokratik kurumların yöneticileri, bir 12 Mart'ı yaşamanın getirdiği deneycilik ile bu, durmadan tırmanan olayları kontrol altına almak için çaba gösteriyorlar. Sonuç gene de başarılı sayılmaz. Nedeni ortada... doların o insan bütünündeki aşılmaz gücü..."
CUMARTESİ, 29 Kasım 1975.

Türkiye'deki tüm sol örgütlerin liderleri, hafta içinde...; Üniversite gençliğine eylemlerin durdurulmasını, şu dönemde emperyalizmin Türkiye'de yeni 12 Mart'lar aradığını belirlediler..."
CUMARTESİ, 29 Kasım 1975.

Provokasyon yılı açıldı

"HEDEF VE TAKTİK NE OLMALI?"

"..., küçük bir azınlık oluşturan faşist zorbalar tecrit edilmiş duruma getirilmeli, bunlarla Üniversite yönetimi ve devletin kolluk kuvvetleri başbaşa bırakılmalıdır. İlerici devrimci gençlik, faşistlerle aynı düzeyde çatışmayı reddetmelidir..."
YÜRÜYÜŞ, 2 Aralık 1975.

BORAN: SILAHLI SALDIRILARA AYNI BİÇİMDE KARŞILIK VERMEK DOĞRU BİR MÜCADELE BİÇİMİ DEĞİLDİR

"... İlerici gençlik hareketi, ...gençlik hareketi içindeki, karşı tarafın saldırılarına aynıyla mukabele etmek, hergün bir 'eylem yapmak' eğilimi gösteren goşistlere karşı, açık bir tavır almaktadır..."
CUMHURİYET, Behice Boran, 19 Kasım 1975.

Kaçmaz: «Gençliğin, MC'nin oynamak istediği kanlı oyunlara gelmeyeceğine inanıyoruz»

"... Faşirt komandoların da devreye sokulmasıyla, 'gençlik olayları' sağ-sol çatışması edebiyatı yeniden hortlatılacak, baskı tedbirlerinin uygulanması için bunlar kolaylıkla bahane edilebilecektir. Özellikle bazı gençlik örgütlerinin liderlerini burada bir kere daha oyuna gelmemeleri için uyarıyoruz."

CUMHURİYET, Ahmet Kaçmaz, 20 Ekim 1975.

Bu kanıksadığımız senaryoları kim hazırlıyor?

"... Gene gençler arasında ve adeta zorla çatışmalar çıkarılmakta, gençliğin özellikle sağ kesimi, 12 Mart öncesinin sol kesimi gibi, aralarına karışmış birtakım 'garip' kişilerin, etkisinde ve yönlendirmesi altında gözükmektedir..."
POLİTİKA, İsmail Cem, 27 Kasım 1975.

İlerici gençlikten beklenen

"... Bazı sağ çevrelerin doğrudan doğruya demokratik rejime yönelik olan bu kışkırtıcı saldırı hareketı rejime sahip çıkacak yeni bir hükümetin kurulmasıyla geçerliliklerini yitirdikten sonradır ki, ilerici öğrenciler daha pozitif bir yaklaşıma yönelebilirler..."

"...Günümüz Türkiye'sinde demokrasiyi korumanın değeri hiçbir şeyle değiştirilemez..."
POLİTİKA, Adil Özkol, 29 Kasım 1975.

CHP ÖRGÜTÜ KIŞKIRTICI AJANLARA KARŞI UYARILDI MİTİNGLERE KATILMA VE DEMEÇ VERME İZNE BAĞLANDI

● Adalet Bakanı,

Müftüoğlu: «Sol-sağ çatışması yok, vatan haini ile vatansever mücadelesi var» dedi

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

SAHIBI : Melih PEKDEMIR
SORUMLU MÜDÜRÜ : Taner AKÇAM
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10 YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI : Daily News / web
DAĞITIM : IS-DA

ABONE KOŞULLARI :
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI: Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTTye başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir ************

BAŞYAZI

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE KARMAŞIK BİR GÖREVLER BÜTÜNÜDÜR

BUGÜN BIR YANDA MHP'LI VE ÜLKÜ OCAKLI FAŞISTLER AZGIN BIR ŞEKILDE SALDIRIRLARKEN BIR YANDAN IKTIDAR KATLARINDAKI FAŞISTLER DE IŞÇI SINIFINA VE TÜM EMEKÇI HALKA KARŞI TERTIPLER PEŞINDE KOŞUYORLAR. FAŞIST KOMANDOLAR TERÖR KAMPANYALARIYLA YENI MEVZILER ELDE ETMEYE VE KITLE DESTEĞI KAZANMAYA UĞRAŞIRLARKEN, BIR YANDAN DA EFENDILERININ "ANARŞIYI ÖNLEME" BAHANESIYLE EMEKÇI HALKA VE IŞÇI SINIFINA KARŞI UYGULAYACAKLARI BASKI YOLLARINA ZEMIN HAZIRLIYORLAR.

FAŞIZMIN YALAN VE DEMAGOJIYE DAYALI PROPAGANDASINI KITLELER ÖNÜNDE 12 MART ÖRNEĞINDEN DE YARARLANARAK TEŞHIR EDELIM VE FAŞIZME KARŞI IDEOLOJIK MÜCADELEYI IHMAL ETMEYELIM.

AZGIN FAŞIST TERÖR VE BASKILARA BOYUN EĞMEYELIM. HER YERDE FAŞIZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ MÜCADELEYI ÖRGÜTLEYELIM. KAZANILMIŞ MEVZILERI FAŞISTLERE TERK ETMEYELIM.

ANTI-FAŞIST MÜCADELENIN SADECE FAŞIST KOMANDOLARA KARŞI MÜCADELE OLMADIĞINI BILEREK ONU KARMAŞIK BIR GÖREVLER BÜTÜNÜ OLARAK KAVRAYALIM.

Yeni öğrenim yılının başlamasıyla birlikte, faşistler ülke çapında azgın bir saldırı kampanyasına giriştiler. Ülkemizin her tarafında, güçlerinin yettiği her yerde kanlı ve pervasız bir saldırı kampanyası sürdürüyorlar. Öte yandan iktidardaki faşistler de emekçi halka karşı baskı tedbirlerini arttırmak peşinde koşuyorlar.

MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistlerin saldırı taktikleri ve amaçları bellidir. Onlar, kanlı baskın ve saldırılarıyla bir yandan yeni mevziler elde etmek ve gençlik kitlesi ve halk yığınları arasında etkilerini arttırmak peşinde koşarlarken, bir yandan da iktidardaki efendilerinin anarşiyi önleme bahanesiyle, işçi sınıfına, demokratik ve yurtsever güçlere, tümüyle halka karşı yöneltecekleri baskı ve şiddet politikasına uygun ortam hazırlama görevini yerine getiriyorlar. Faşistler, gençlik içinde yeni mevziler elde etmek için saldırıyorlar. Terör ve zorbalık yollarıyla gençlik ve halk yığınları üzerinde bir korku yaratmaya ve bu korkunun sağladığı teslimiyet sayesinde egemenlik kurmaya ve bu yolla kitle desteği kazanmaya çalışıyorlar.

Faşizmin daima belirli bir kitle desteğine ihtiyacı vardır. Bu desteği sağlamak için, faşistler dünyanın her tarafında terör ve onun yaratacağı korkuya dayanırlar. Zorbalık faşizmin özünden geliyor. İşte MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler bu yolla ve polisin de desteğiyle egemen oldukları yerlerde çeşitli akademik talepleri ve kitlelerin günlük çıkarlarını kullanarak boykotlar yaratmaya çalışıyorlar. Gençlik kitlelerini silah zoruyla yürüyüşe ve forumlara sürüklemek için çaba sarfediyorlar. Bunlar, son günlerde sık sık meydana gelen olaylar; ama hemen ilave etmek zorundayız ki, bu son günlerde meydana gelenler azgın ve kanlı faşist saldırıların sadece bir yanıdır. En az bunun kadar önem taşıyan bir diğer yanı daha vardır ki, o da şudur;

MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler üst kademelerdeki, iktidar katlarındaki faşistler (ve tabii onların da ABD'li ağababaları) tarafından yönlendiriliyorlar. Bugün artık faşist köpeklerin tasmalarını ellerinde tutan faşist kişilerin devlet kurumlarının içinde olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Tasmalı köpekler, efendilerinin talimatıyla kanlı saldırılara girişerek yeni mevziler elde etmeye çalışırlarken, devlet aygıtı içindeki yerleşik faşist efendilerinin, yani tasmalarını ellerinde tutanların adımlarına uygun hareket etmek zorundadırlar. Öyle de olmaktadır.

Nitekim son zamanlarda burjuva basını "anarşiyi önleyecek etkili tedbirler"den bahsediyor. İşadamları ücretlerin dondurulması taleplerini aylardır tekrarlayıp duruyorlar. İşçi grevlerinin pahalılığı yarattığı, grevlerin nedeninin sendikal rekabet olduğu iddia ediliyor, 274,275 Sayılı Yasaları daha da geriletecek tasarılar hazırlanıyor. Dernekler Kanunu ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu tekrar piyasaya sürülüyor. Milli Güvenlik Kurulu'nun malum bildirileri yine boy göstermeye başladı.

Artık halkımız, bu tür demeçlerin arkasından gelecek "etkili tedbirler"in ne olduğunu çok iyi biliyor. Bütün bunların büyük tekellerin yeni milyarlar yutmaya hazırlandıklarını ve bunu yapabilmek için tüm yurtsever ve demokrat unsurları ve özellikle işçi sınıfını susturup ezmek anlamına geldiğini herkes biliyor.

Faşistlerin artan saldırılarıyla gelişen durum üzerine burjuva basında ve "sol" basında bu olaylar üzerinde artan bir ilgiyle duruluyor. CIA'nın, ABD'nin, Demirel'in oyunlarından, provokasyonlarından söz ediliyor. Her yönden "olayları önleme" formülleri ileri sürülüyor. TİP, okulların kapatılmasını istedi. Bütün "sayın büyükler" gençlere, oyuna gelmeme öğütleri veriyorlar.

Bu çok yönlü olaylar hakkında bazı sorunları açıklığa kavuşturmak zorunlu hale gelmiştir.

ÜLKEMİZDE BURJUVA ANLAMDA DAHİ DEMOKRASİ YOKTUR.

İlk olarak şu konunun açıkça ortaya konulmasına ihtiyaç vardır. Bugün ülkemizde burjuva anlamda bir demokratik yönetim mevcut değildir. Anti-faşist mücadele açısından bu çok önemli bir noktadır. Zira, bu durumun sonucu olarak anti-faşist mücadele faşizmi önleme mücadelesi olarak görülemez.

Burjuva demokrasisi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimidir. Burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan, esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetimidir. Faşizm ise burjuvazinin terörcü diktatörlüğüdür. Ve tekel olgusuyla birlikte ortaya çıkan bir durumdur. Bunlar herkesin bildiği genel doğrular.

Ülkemizde hangi tip burjuva yönetimi vardır? Bu soruya doğru cevap verebilmenin tek yolu ülkemiz somutunun bu açıdan incelenmesidir. Emperyalizmin tahakkümü altında bulunan, kapitalizmin iç dinamizmle gelişmediği ülkemizde, devrimci bir demokratik devrim süreci yaşanmamıştır. Demokratik devrim doğrultusundaki gelişmeler (1908-1923 v.b.) milli burjuvazinin zayıf oluşu gibi nedenlerle devrimci olmayan bir yol takibetmiş, ülkede kapitalizm öncesi ilişkiler hem alt, hem de üst yapıda esas olarak tasfiye edilmemiş, yeni sömürgecilik döneminin özelliklerine has bir şekilde (üçüncü bunalım dönemi içinde) kapitalizm yukarıdan aşağı alt yapıda egemen hale gelmiş, cılız ve dışa bağımlı da olsa, bu şekilde oluşan bir tekelci burjuvazi egemenliği ele geçirmiştir. (Şüphesiz çok uzun bir süreci kapsayan bu tarihi dönem ayrıntılı olarak ele alınmalıdır. Bu ise bu yazı ve konu sınırlarını aşacaktır. Bu yüzden biz, böylesi bir tarihi sürecin taşıdığı önemli özelliklere kısaca işaret etmek zorunda kalacağız.)

Böylesi bir süreç şu tür özellikleri gösteriyor: Ülkemizde, devrimci-ilerici-özgürlükçü bir burjuvazi hiç olmamıştır. İşçi sınıfı da burjuvazi öncülüğünde de olsa bir demokratik devrim mücadelesi yaşamamıştır. Bu tarihi nedenlerden dolayı da nicel ve nitel bakımdan güçlü bir işçi sınıfı hareketi geleneğinden de bahsedilemez. (İşçi sınıfı sanayileşmenin cılızlığından zaten nicel olarak zayıftır.) Bütün bunların üzerine yukarıdan aşağıya oluşan, gerici, emperyalizme bağımlı tekelci burjuvazi temel olarak prekapitalist unsurlarla ittifaka dayanan bir egemenlik kuruyor. Oligarşik bir diktatörlüktür bu. Kapitalist-emperyalist ülkelerdekinden yapı olarak farklı bir oligarşik diktatörlük.

İşte bizim gibi yarı sömürge-sömürge ülkelerin iktisadi-tarihi koşullarının ortaya çıkardığı bu siyasi yapı, cılız demokrasi unsurlarının, güçlü ve kurumsal baskı ve terör unsurlarıyla içiçe bulunduğu ikili bir karaktere bürünüyor. İktidarda bulunan tekelci burjuvazi prekapitalist ve tekel dışı unsurlarla çelişkili bir uzlaşma içinde yönetimini sürdürüyor. (Bu hakim sınıflar yönetiminin sürekli istikrarsızlığının ana kaynağıdır.) Uzlaşma dönemleri nisbi istikrar ve nisbi demokrasi dönemleri olmakta. Uzlaşmazlıkların ön plana çıktığı dönemler ise, tekelci burjuvazinin iktidarının açık faşist diktatörlüklerde arandığı dönemler oluyor. Böylece bazen bir yan, bazen diğer yan ön plana çıkıyor, sınıflar mücadelesinin çok yönlü durumuna göre bazen yarı demokratik bazen de açık faşist bir diktatörlük görünümünü kazanıyor. Yarı demokratik dönemlerde ise baskı ve terör unsurları kurumsallığını ve etkinliğini daima sürdürmektedir.

Nisbi demokrasi dönemlerinde birçokları bu durumu burjuva demokrasisi ile karıştırıyor. Burjuvazinin baskı ve terörü, "faşizan baskılar", "o kadarı demokrasinin burjuva diktatörlüğü olmasından ileri geliyor, batılı ülkelerde bile bu oluyor." biçiminde değerlendirilip mazur gösterilmeye ve siyasi rejimin burjuva anlamda "demokratik" olduğu ispat edilmeye çalışılıyor. Biz, bu görüşleri reddediyo-

DEVAMI SAYFA 11'DE

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN AKADEMİK-DEMOKRATİK TALEPLERİ İÇİN VERDİKLERİ MÜCADELE ÇIĞ GİBİ BÜYÜYOR

Türkiye'de bulunan 90'a yakın öğretmen lisesinden 68'inde okuyan 70 bini aşkın öğrenci, eskiden olduğu gibi öğretmen olma haklarının geri verilmesi ve diğer demokratik talepler için boykota gittiler.

İstanbul Nişantaşı Dişhekimliği Yüksek Okulu, İTİA Gazetecilik Yüksek Okulu, İzmir Eğitim Enstitüsü, İstanbul Yüksek Denizcilik Okulu, Kütahya Yönetim Bilimleri Yüksek Okulu, İstanbul Ortaköy Eğitim Enstitüsü, Eskişehir İTİA Kimya Mühendislik Yüksek Okulu, İstanbul Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü, İzmir Buca Eğitim Enstitüsü, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğindeki Tarım Meslek Ortaokulu, Hacettepe Hemşirelik Yüksek Okulu, Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu, Diyarbakır Ticaret Lisesi, Ankara Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu, Ankara Hukuk Fakültesi ve daha birçok öğretim kurumundaki öğrenciler akademik-demokratik haklarını alabilmek için boykota gittiler.

DEMOKRATİK KURULUŞLAR SON SALDIRILAR ÜZERİNE ORTAK BİR TOPLANTI YAPTILAR.

Demokratik kuruluşlar, faşist baskı ve saldırıların yoğunlaşması üzerine kitleye ve basın mensuplarına açık ortak bir basın toplantısı tertiplediler. AYÖD, ODTÜ-DER, TÜMAS, TÖB-DER, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği, GAZİ-DER, TAR-DER, Tİ-TUR-DER'in tertipledikleri toplantıya konuşmacı olarak, CHP milletvekilleri; Süleyman Genç, Şükrü Koç, Niyazi Ünsal da katılmıştır.

Konuşmacılar son olayların özetini yapmışlar, GEE, Ziraat Fakültesi ve Turizm ve Ticaret, Yüksek Öğretmen Okulu'ndaki faşist işgali açıklamışlardır. Faşist saldırıların CIA tarafından organize edildiğini ifade eden konuşmacılar, ABD emperyalizminin ve tekelci sermayenin yeni tertipler içinde olduğunu ifade ederek faşizmin azgınlaştığını belirtmişlerdir.

Bu saldırılara ve tertiplere karşı hareketsiz kalmamak, kararlı bir mücadele vermek gerektiğini ısrarla belirten konuşmacılar, bütün yurtsever, devrimci ilerici güçlerin birleşmesini, eylem birliğinin kurulmasını, dağınıklığa son verilmesini istediler.

ODTÜ'DE TEMSİLCİLİK SEÇİMLERİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ SAVUNAN DEVRİMCİ ODTÜ-DER ADAYLARININ ZAFERİYLE SONUÇALNDI.

ODTÜ'nde verilen başarılı özerk-demokratik üniversite mücadelesinin bir ürünü olarak elde edilen öğrenci temsilcilikleri seçimi yapıldı. Rektörlüğün ODTÜ-DER'in fonksiyonunu ve örgütlülüğünü yok etme tasarısını kavrayan devrimciler, bu oyunu boşa çıkardılar. ODTÜ öğrencilerinin tek ve gerçek merkezi örgütü olduğunu defalarca ispatlayan ODTÜ-DER bünyesi içinde devrimciler kendi adaylarını seçtiler. Öğrenci temsilciliği seçimlerine "Devrimci ODTÜ-DER Adayları" olarak ; "tek bir yumruk" olarak katıldılar. Kendi dar grup hesapları içinde olan revizyonistler ise ODTÜ-DER adaylarının tesbiti için yapılan ön-seçimlere katılmayı reddettiler. Revizyonistler, ODTÜ'deki örgütlü mücadelenin zararına ve rektörlüğün oyununa gelme pahasına da olsa, kendi dar grup çıkarları uğruna reformistlerle bütünleşerek, "sosyalist olmayan potansiyel"e güvenerek, "Demokrasi İçin Güçbirliği" adı altında ayrı bir grup oluşturarak seçimlere katıldılar.

Zafer "sosyalist olmayan potansiyel"e ve karşı-devrimci oylara sırtını dayayan revizyonistlerin ve reformistlerin değil, örgütlü mücadelenin savunucusu Devrimci ODTÜ-DER adaylarının oldu.

Seçimlerin ardından ODTÜ öğrencilerinin gerçek temsilcileri, ODTÜ-DER, ODTÜ-FEFÖD (ODTÜ Fen Edebiyat Fakültesi Öğrenci Derneği) ve ODTÜ-MFÖD(ODTÜ Mimarlık Fakültesi Öğrenci Derneği) basına şu açıklamayı yaptılar:

"ODTÜ öğrencilerinin, 6 aylık uzun, kararlı direnişinin sonunda Üniversite yönetimi öğrencilerin haklı taleplerini kabul etmiş ve ODTÜ'de eğitim, 3 Kasım 1975 tarihinde geçmiş dönemin tekrarı şeklinde başlamıştı.

Kabul edilen öğrenci taleplerinden biri olan öğrenci temsilciliğinin kurulması, öğrencilerin yönetime katılmasının ilk adımını meydana getirmektedir. Bugüne kadarki mücadelesiyle ODTÜ öğrencilerinin gerçek temsilcisi olduğunu ispat eden ODTÜ-DER, öğrenci temsilciliği seçimlerine katılarak önderliğini bir kez daha ispatlamıştır.

Yapılan temsilcilik seçimleri, 6 aylık kararlı direnişin önderi ODTÜ-DER'i tanımayan rektörlük ve mütevelli heyetine ODTÜ öğrencilerinin cevabını vermesi açısından çok büyük bir önem taşıyordu.

Seçimlerde ODTÜ-DER'i tasfiye etmeye çalışan sadece rektörlük değildi, kararlı direniş sırasında ortalarda gözükmeyen ve haklı direnişimizi "goşizm, anarşizm" olarak nitelendiren bir grup da seçimlere ODTÜ-DER'in karşısında "Demokrasi için Güçbirliği" adı altında katıldılar. TİP ve CHP yanlısı gençlerden oluşan bu grup, ve ODTÜ-DER içerisinde birleşen devrimcilerin katıldıkları seçim sonuçları, örgütlü mücadeleyi savunan devrimcilerin kesin zaferini göstermektedir.

Kesinleşen sonuçlara göre, devrimci ODTÜ-DER adaylarının 65 temsilci çıkartmalarına karşın, TİP ve CHP yanlısı gençlerin oluşturduğu "demokrasi için güçbirliği" grubu, yalnız 16 temsilci çıkarabilmişlerdir. ODTÜ öğrencilerinin bugüne dek olduğu gibi demokratik kitle örgütleri olan ODTÜ-DER önderliğinde sürdürdükleri özerk ve demokratik üniversite mücadelelerini bundan böyle de her türlü bölücülüğe rağmen sürdürmeye kararlı olduklarını tüm halkımıza duyururuz..."

TUNCELİ'DEKİ FAŞİST BASKILAR ÖĞRENCİLERİN MÜCADELESİNİ DURDURAMADI.

Her fırsatta Kürt halkı üzerine ırkçı, şöven baskılar yönelten egemen güçler, 12 Kasım günü "öğretmen kıyımı" nedeniyle ortaya çıkan öğretmensizlik sorununu ve kaloriferlerin yanmamasını protesto ederek derslere girmek istemeyen Tunceli Lisesi öğrencileri üzerine kız-erkek ayırımı yapmadan polisi ve jandarmayı saldırttı. Polis ve jandarma olayı gören ve tepki gösteren öğrenci aileleri ve halka da saldırdı. Bu bahane ile, gözdağı vermek amacıyla şehir halkı üzerinde de terör kampanyasına girişildi. Diyarbakır'dan getirilen helikopterleri şehrin üzerinde uçurarak halkı sindirmeyi denediler. Olayın önlenmesini istemek üzere valiye giden 7 öğretmen "teşvikçi" oldukları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Ayrıca, polis 5 öğrenciyi tutukladı ve yirmisini de gözaltına aldı. Bu öğrencilere karakolda işkence yapıldı.

Bu olayı kınayan kentteki bütün orta dereceli okulların öğrencileri, 16 Kasım günü boykota başladılar.

AZGIN FAŞİST SALDIR GANLAR!

Gün geçmesin ki oligarşinin azgın köpekleri, faşist komandolar üniversitelere silahlı saldırı düzenlemesinler. Onlar toplumsal muhalefetin önemli bir kesimini oluşturan üniversiteleri ve devrimci gençleri terörle yıldırmak istiyorlar. Bunun da ötesinde, "anarşi hortladı" yaygaralarıyla sömürülerine daha uygun bir ortam yaratmak istiyorlar.

MC hükümeti kurulduğundan bu yana yurtseverler üzerindeki saldırılar yoğunlaştı. Onlarca devrimci katledildi. Yüzlercesi sudan gerekçelerle göz altına alındı, tutuklandı.

Bundan birkaç gün önce iki kardeşimiz daha hunharca katledildi. Bunlar bağımsızlık savaşının ne ilk ne de son şehitleridir.

Kardeşlerimizin öldürülmesinin ertesi günü bütün yurtta faşizmi ve faşist baskıları protesto eden gösteriler düzenlendi. İstanbul'da onbinlerce işçi, öğrenci büyük gösteri yürüyüşleri düzenlediler. Ertesi gün cenazeyi almaya gelen halka polis saldırdı, yüzlerce kişi yaralandı. Polisin bu hunharca saldırısına rağmen barikatlar aşıldı ve yürüyüş düzenlendi.

Ankara'da ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi, SBF, Hukuk Fakültesi, Emek Gazetecilik Yüksek Okulu birer günlük boykota gittiler. Aynı gün Kızılay'da 3000 kişi protesto gösterisi yaptı. Topluca yürüyüşe geçen ve devrim andı içen kalabalık üstlerine saldıran polise rağmen gösterilerini başarıyla bitirdiler.

İzmir, Trabzon, Bursa, Eskişehir ve Diyarbakır'da protesto gösterileri düzenlendi, boykotlar yapıldı. Tüm bunlar faşizme karşı mücadelede kararlılığın gerektiğini ve uslu durmanın yanlışlığını gösterdi bize.

EMEĞİ İLE YAŞAYAN, ŞEREFİ İLE, ÖZGÜRLÜĞÜ İLE YAŞAMAK İSTEYEN TÜM YURTSEVERLER, FAŞİSTLERİN AZGIN, KANLI BASKILARINA VE TEHDİTLERİNE BOYUN EYMEYELİM! FAŞİST TERTİPLERİ BOŞA ÇIKARTALIM!

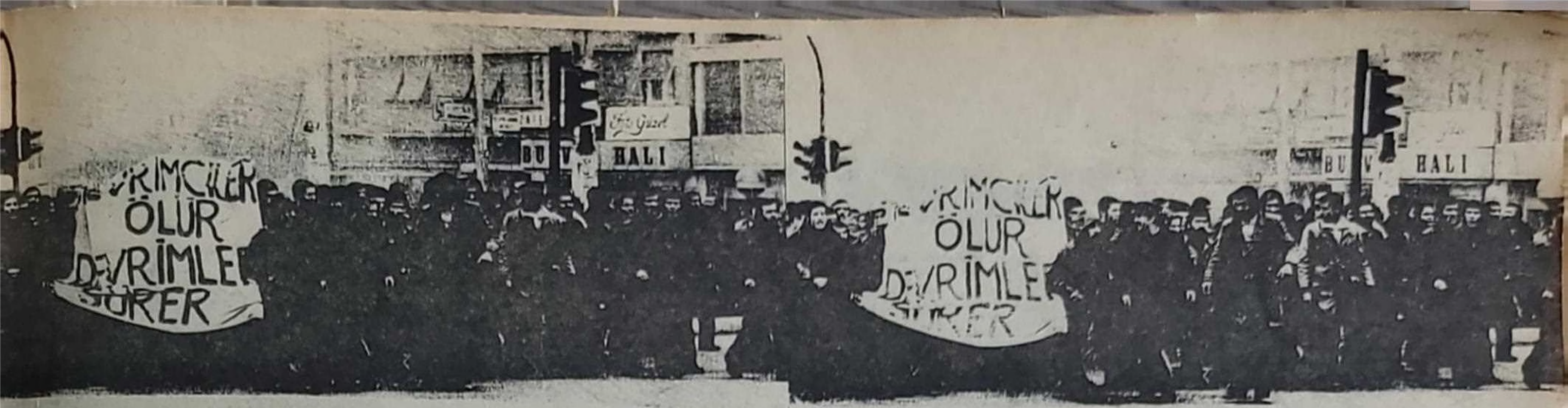
****

DOST OKURLARIN dikkatine

YÖRENİZDEKİ HABERLERİ, FOTOĞRAFLARI, YORUMLARINIZI, ELEŞTİRİLERİNİZİ

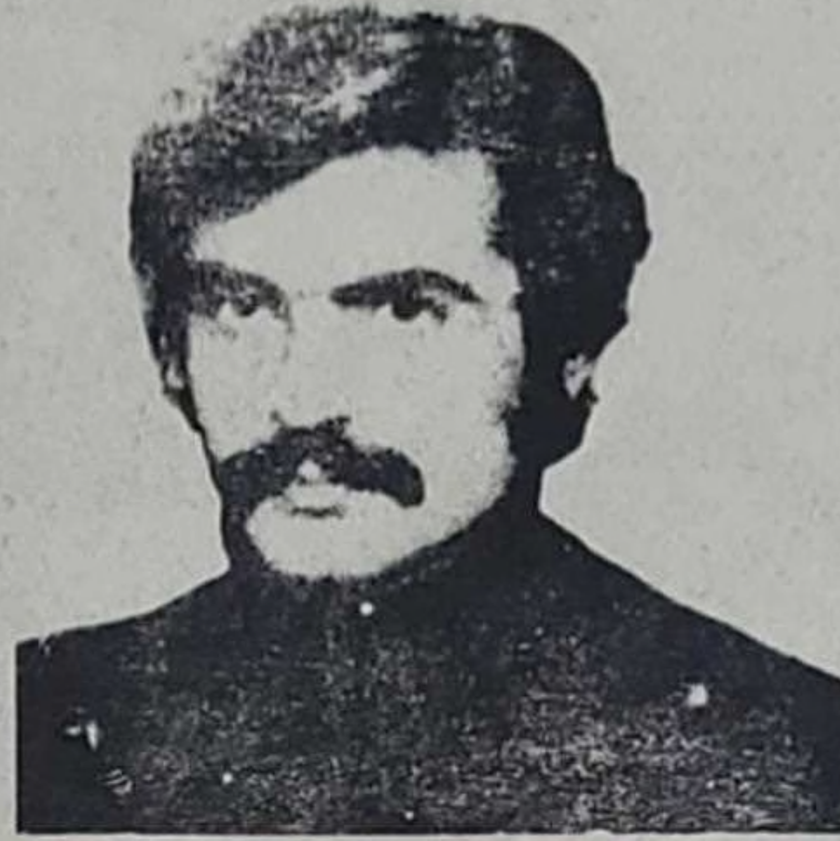
bekliyoruz.

****

KÖPEKLER! DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

GÜN O GÜN DEĞİL
DERLENİP
DÜRÜLMESİN
BAYRAKLAR
DUYDUĞUNUZ
ÇAKALLARIN
ULUMASIDIR
SAFLARI
SIKLAŞTIRIN
ÇOCUKLAR
BU KAVGA
FAŞİZME KARŞI
BU KAVGA
HÜRRİYET
KAVGASIDIR

HALİL PELİTÖZÜ - CEZMİ YILMAZ

Onlar «KURTULUŞA KADAR SAVAŞ» şiarını devrim yoluna kanlarıyla yazdılar... Anıları önder olsun...

İYÖKD

KARDEŞLER...

HALK DÜŞMANLARI YİNE KAN DÖKTÜLER:İKİ KARDEŞİMİZİ DAHA ŞEHİT ETTİLER.

HALK DÜŞMANLARI BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-SOSYALİZM MÜCADELESİNİN İKİ SAVAŞÇISINI DAHA ÖLDÜRDÜLER.TIPKI VEDAT'I TAYLAN'I..SONRA HÜSEYİN'İ ŞAHİN'İ KERİM'İ ADNAN'I VELİ'Yİ..ÖLDÜRDÜKLERİ GİBİ,HALKIMIZDAN YANA OLDUKLARI İÇİN H A L İ L P E L İ T Ö Z Ü VE C E Z M İ Y I L M A Z KARDEŞLERİMİZİ DE ÖLDÜRDÜLER.TIPKI EVVELKİLER GİBİ YÜREKLERİNDE TÜRKİYE HALKININ SEVGİSİ,YÜREKLERİNDE BAĞIMSIZLIK ATEŞİ EN KUTSAL KAVGAYI VERDİLER.VE EN KUTSAL ÖLÜME VARDILAR:NE MUTLU ONLARA!Kİ DEVRİM ŞEHİDİ OLDULAR...

EVET KARDEŞLER!GÖZÜ DÖNMÜŞ BİR AVUÇ KÖPEK,EMPERYALİZMİN UŞAKLARI,KANLI FAŞİZMİN MAŞALARI,HALKIMIZIN MÜCADELESİNİN COŞKUN SELİNİ ELBETTE DURDURAMAYACAKTIR...

SANMASINLAR Kİ KURDUKLARI KAHBE PUSULARLA,KUDURMUŞLUKLARIYLA SET ÇEKEBİLİRLER TARİHİN AKIŞINA.

SANMASINLAR Kİ SALYALARIYLA SÖNDÜREBİLİRLER BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ ATEŞİNİ

ÇÜNKÜ BU KIZGIN ATEŞİN ALEVLERİ KOCAMAN BİR [illegible]IKTIR.

ÇÜNKÜ BU MÜCADELE BİR AVUÇ İNSANIN DEĞİL;TÜM EZİLENLERİNDİR,MİLYONLARCA HALKINDIR.

ADIMLARI GÖK GÜRÜLTÜSÜNDEN,TÜRKÜLERİ ATEŞTEN,BAYRAĞI UMUTTAN OLANBBİR HALKINDIR BU MÜCADELE.FABRİKALARDA ALIN TERLERİNİ SATAN VE GREVLERDE KURŞUNLANAN İŞÇİLERİNDİR,ENGİN TOPRAKLAR ÜZERİNDE TOPRAKSIZLIKTAN ÖLEN VE SINIR BOYLARINDA KURŞUNLANAN YOKSUL KÖYLÜLERİNDİR,ASSİMİLASYONA VE JENOSİTE KARŞI ULUSAL DİRENİŞ GÖSTERDİKLERİ İÇİN KATLEDİLEN KÜRT HALKININDIR BU MÜCADELE.

VE BU MÜCADELENİN BAYRAĞI SOSYALİZM,UMUTLARIN UMUDU SOSYALİZMDİR.

FABRİKALARIN DÜDÜKLERİNDE,KAĞNILARIN GICIRTILARINDA VE ÜNİVERSİTE DUVARLARINDA YANKILANAN YURTSEVER GENÇLERİN SESLERİNDE DE BESTELENİR BU KAVGANIN TÜRKÜLERİ.
VE ŞİMDİ,AĞITLARDA EZGİLENEN SANCILAR BİR ÇIĞLIK OLACAKTIR,BİR ZAFER MARŞI OLACAKTIR,
ZİNCİRLER KOPARILDIĞINDA,FAŞİZM YERLE BİR EDİLDİĞİNDE.

YÜKLENİRKEN MAZLUMLAR DİRENCİN EN YÜCESİ İLE,KAVRARKEN EN KIZGIN ELLER,
KALDIRIRKEN EN GÜÇLÜ ELLER,VURURKEN EN KAHRAMAN ELLER FAŞİZMİN ZULMÜNÜN REZİL ZEMBEREĞİNE,BİR GÜN MUTLAKA ZORBALIĞIN KANI AKACAKTIR,BİR GÜN MUTLAKA YENECEKTİR HALKIMIZ.
VE YİĞİT HALKLAR FAŞİST KATİLLERDEN BUNLARIN HESABINI SORACAKTIR.

İŞTE BUNUN İÇİNDİR Kİ,İŞÇİLERİN YOKSUL KÖYLÜLERİN GÖZ BEBEKLERİNDE ŞİMŞEKLER ÇAKTIRMAKTADIR;KAHBELİĞİN,İHANETİN KARANLIĞINDA ŞAFAKLARIN HABERCİLERİ OLMAKTADIR ÖLDÜRÜLEN HER DEVRİMCİ...

DEĞİL MİKİ ŞAHİN ÖLDÜ DİYE KERİM DURMADI,KERİM ADNAN..ÖLDÜ DİYE HALİL VE CEZMİ DURMADILAR,BİR GÜN BİZİ DE VURURLAR MI SORUSUNU SORMAYAN NİCE HALİL'LER VE CEZMİLER DE DURMAYACAKTIR.

DEĞİL MİKİ BİZ PARMAKLA SAYILAMAYAN,VURMAKLA TÜKENMEYEN KOSKOCAMAN BİR HALKIN YİĞİT EVLATLARIYIZ;SAHİPSİZ BİLDİKLERİ DEVRİMCİLERİ KENT MEYDANLARINDA VE HATTA POLİSİ YASALARIN(!) GÖZÜ ÖNÜNDE YOK ETMEYE KALKIŞANLARIN KARŞISINA DİKİLECEK DEVRİMCİLER TÜKENMEYECEKTİR.BİLSİNLER BUNU OLİGARŞİNİN UŞAKLARI..

VE ŞUNU DA BİLSİNLER:DEVRİMCİ GENÇLİĞE SIKILMIŞ HER KURŞUN HALKIMIZA SIKILMIŞ DEMEKTİR.

FAKAT TASAMIZ YOK!EN GÜZEL ŞEY HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN YAŞAMAK OLSA BİLE, GEREKTİĞİ ZAMAN EN GÜZEL ŞEY YİNE HALKLARIN KURTULUŞU UĞRUNA ÖLEBİLMEKTİR.VE HER DEVRİMCİNİN ÖLÜMÜ BİRAZ DAHA AYDINLATACAKTIR DEVRİM YOLUNU.

TASAMIZ YOK!TÜM DEVRİMCİLER KAÇINILMAZ ZAFERE GİDEN YOLDA YÜRÜMEKTEDİRLER.
BU YOLDA ÖLENLER,DÖĞÜŞEREK ÖLMEKTE,GÜNEŞE GÖMÜLMEKTEDİRLER.İŞTE ÖLEREK ÖLÜMSÜZLEŞMEK NE DEMEKSE,BU YOLDA DÖVÜŞENLER DE BÖYLE ÖLEBİLECEKTİR DİĞER DEVRİM ŞEHİTLERİ GİBİ...
VE BU ÖLÜM - DİRİM KAVGASINDA ZULME KARŞI HINCIMIZ HER GEÇEN GÜN YÜKSELMEKTE,ZULMÜ RÜZGARLARA SAVURACAĞIMIZ ZAMAN YAKLAŞMAKTADIR.

KIZGIN DEMİRE VURAN HÜNERLİ BALYOZA OLAN İNANCIMIZ,SOSYALİZME OLAN İNANCIMIZ HİÇ BİR ZAMAN YENİLMEYECEKTİR.BIKMADAN,USANMADAN,CELLATLARIN KENDİ DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLARI GÜNLERE BİR AN ÖNCE ULAŞMAK İÇİN KANIMIZIN SON DAMLASINA DEK SAVAŞACAĞIZ.

DEVRİMCİLER ÖLECEK,DEVRİM MÜCADELESİ SÜRECEKTİR.ÖYLE İSE,
D E V R İ M C İ L E R G E R Ç E K T E N Ö L M E Y E C E K T İ R...

TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİN,HALİL VE CEZMİ KARDEŞLERİMİZİN ANILARI BİZE ÖNDER OLSUN.

DEV GENÇ'İN MÜCADEL

DEV-GENÇ'İ ELEŞTİREN İNSANLAR BU ELEŞTİRİLERİYLE GEÇMİŞ GENÇLİK HAREKETLERİNİ NASIL GÖRDÜKLERİNİ DE ORTAYA KOYMUŞ OLMAKTALAR. TABİİ GEÇMİŞİ DEĞERLENDİRİŞLERİ, BU İNSANLARIN BUGÜNKÜ GÖRÜŞLERİNDEN KOPUK ŞEYLER DEĞİLDİR. HATTA ARADAKİ İLİŞKİ, BUGÜNDEN GEÇMİŞE DOĞRU UZANMAKTADIR.

DEV-GENÇ FAŞİZME HİZMET ETMEMİŞ, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ETMİŞTİR.

İleri Dergisi'nin 18 Aralık 1974 tarihli üçüncü sayısında orta sayfada *Aydın Çelik* imzasıyla çıkan bir değerlendirmede şöyle bir eleştiri var: "Yakın geçmişin gençlik hareketi, hakim ideolojik karakteri sonucu, sosyal tavrına uygun bir politik hareket haline gelemedi. Hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi görememesi sonucunda, hükümet aleyhtarı tutumla sınırlı bir politik gelişme göstermesiyle, niyetleri ne olursa olsun, hükümet olmayan ve fakat gene de hakim bir sosyal güç olan başka sosyal güçlerle zaman zaman derinleşen bir paralellik göstermesi, bu hareketin en büyük zaafı." Bu eleştiri üzerinde biraz uzunca duralım. Madem ki, mesele yakın geçmiştir ve madem ki, bu söylenenler yakın geçmişin en büyük zaafıdır, o halde biraz daha açık ve somut olmalıdır. Bu en büyük zaafın eleştirisi, muğlak ve üstü kapalı bir eleştiridir. "Hükümet olmayan ve fakat gene de hakim bir sosyal güç olan" sosyal güç, hangi sosyal güçtür, ismi nedir? Belli değil. Yakın geçmişin, hükümet olamayan bu sosyal gücünün ismini bulmak bize bırakılıyor. Biz sadece hükümet olmayan hakim bir sosyal güç olduğunu biliyoruz. Hiç olmazsa hükümet olan sosyal gücü söyleseydi işimiz kolaylaşırdı. O da yok. Devam edelim; "....hakim bir sosyal güç olan başka sosyal güçlerle zaman zaman derinleşen bir paralellik göstermesi,": Gençlik hareketi, hükümet olmayan hakim sosyal güçlerle bir paralellik içinde oluyor ve bu paralellik zaman zaman derinleşiyor. Yine çok muğlak, içinden çıkılmaz bir ifade. Anlatılmak istenen ne acaba? Bu paralelliğin niteliği nedir; nasıl bir paralelliktir bu? (Siyasi mi, yoksa eylem paralelliği mi söz konusu?) Ayrıca bu paralelliğin somut örnekleri nelerdir? Somutta paralellik nasıl kurulmaktadır? Bunlar yok.

Bir acaiplik daha var bu cümle içinde: Bir hareketin sosyal güçlerle paralelliğinden söz ediliyor. Bir hareket, sosyal güçlerle paralellik içinde nasıl olur? Bir tarafı hareket, bir tarafı sosyal güç olan bir paralellik nasıl kurulabiliyor? Örneğin, sosyal gücü daha somut bir şekilde ifade etsek; desek ki, o sosyal güç tekelci burjuvazi. Gençlik hareketi tekelci burjuvaziyle paralellik içinde. Bundan ne anlaşılır? Herhalde şu: Gençlik hareketi hedefleri bakımından veya objektif olarak tekelci burjuvazinin hareketine paralel oluyor. Tekelci burjuvazinin siyasetine paralel bir siyaset içinde görülüyor. Veya sosyal güç olarak işçi sınıfını alalım. Gençlik hareketi işçi sınıfıyla paralellik gösteriyor diyelim. Buradan da anlayacağımız şudur: Gençlik hareketi hedefleri açısından, objektif gelişmesi ve sonuçları açısından işçi sınıfının hareketiyle yani işçi sınıfının siyaseti ve eylemi ile paralellik gösteriyordur. Özetlersek: Gençlik hareketi işçi sınıfıyla değil, işçi sınıfının hareketi ile paralel olabilir. Yine gençlik hareketi tekelci burjuvaziyle değil, tekelci burjuvazinin hareketiyle paralel olabilir. Gençlik hareketi sosyal güçle paralel olmaz, sosyal gücün hareketiyle paralel olabilir. (I)

Zaman zaman derinleşen bu paralellikten anlaşılacak olan şudur herhalde: Sübjektif niyetleri ne olursa olsun, gençlik hareketi, hükümet olmayan hakim sınıfları, hükümet olma eyleminde en azından objektif olarak destekliyor, hükümet olmayan hakim sınıfları hükümet yapmaya yarayan bir doğrultu içinde bulunuyor.

Bu derinleşen paralellik yakın geçmişin gençlik hareketinin en büyük zaafı olarak ifade edilen bu olay, herşeyden önce bugünün gençlik hareketini bu en büyük zaaf hakkında uyarmak amacıyla ele alınıyorsa (ki, öyle söyleniyor.) çok açık olarak ve etraflıca somut örnekler verilerek, bundan kurtuluş yolu gösterilerek ortaya konmalıdır. Böyle birşey göremiyoruz. Sadece şu var: Gençlik hareketi "hükümet aleyhtarı tutumla sınırlı bir politik gelişme göstermesi ile" bu zaafa düşüyor. Çünkü hükümet olmayan hakim sınıflar da hükümete karşıdır, hükümet aleyhtarıdır. İşte gençlik hareketinin bunlardan hiç farkı yok, paralellik içindeler; bu paralellik zaman zaman da derinleşmekte üstelik. Gençlik hareketi hükümet aleyhtarı tutumla sınırlı bir politik gelişme gösterdiğinde (ki, öyle olduğunu da söylüyor), hakim sınıfları iktidara getirmekten başka bir işe yaramaz. Arkadaş, bu görüşleriyle, çok enteresan bir paralellik kurmuş. Biz, gençlik hareketleri 12 Mart faşizminin gelmesine hizmet etmiştir diye somutlaştırabilir miyiz acaba bütün bu söylenenleri?. Evet, başka anlama gelmez herhalde. Bu çıkardığımız anlamın dışında bir manası varsa yazdıklarının bundan sonra düşüncelerini daha açık ifade etmesini isteyeceğiz bu arkadaştan.

Şimdi biz, bu görüşlerle bir başka paralellik kuralım. Türkiye'de 1971-73 yenilgisinden sonra, çeşitli sağ pasifist, reformcu görüşler oldukça yaygınlık kazandı. Hatta bu yenilgi bazı insanların sosyalizme inançsızlıklarını, sosyalizme küfretmelerini bile getirdi. Bu dönemde, yine işçi sınıfının dışındaki güçlere bel bağlamanın çok ekstrem biçimleri ortaya çıktı. Örneğin, Türkiye'de devrimi emperyalistler arası bir savaşa bağlamaktan başlayan bir görüş, gelişmesi içinde (ki, bu gelişmelerinde çoğunlukla sübjektivizmin rolü hakimdir),

ABD ve AET emperyalistleri arasındaki çatışmadan istifade etmek gerekir; Türkiye'de ABD ve AET çarpışıyor, herşeyi bu çarpışma belirlemekte; bizim görevimiz bu çatışmaları iyi değerlendirip Türkiye için faydalı olacak tavırlar almaktır.

biçimine ulaşıyor. Ve devam ederek,

12 Mart ABD darbesidir, 12 Mart'ta ABD-AET kapışmasında ABD kazandı, AET kaybetti. Süleyman Demirel ABD'ye karşı olduğu için devrildi. Demirel AET yanlısıydı; AET'nin siyasi tercihi demokrasiden yanadır; oysa biz Demirel'e karşıydık. Ona Amerikancı diyorduk. Bu doğru değildi. Demirel demokrasiden yana idi. Demokrasiye karşı olan, cuntacı Amerikancı tekelci burjuvaziydi. Bizler, Demirel'e ve AET'ye karşı çıkmakla demokrasiye karşı çıkıyorduk. Amerika'ya hizmet ediyorduk.

(Hatta bu mantık Demirel'i vatansever ilan etmeye kadar varıyordu.)

Faşizmin gelmesine yarıyordu hareketlerimiz. Hükümet olmayan hakim güçler de demokrasiyi kaldırmak, faşizmi kırmak için çalışıyorlardı. İşte bizler ülkede çarpışan bu güçleri göremediğimiz için objektif olarak emperyalizme (ABD emperyalizmine) hizmet ettik, faşizmin gelmesine ortam hazırladık.

Bu, yukarıda da söylediğimiz gibi, işçi sınıfının dışındaki güçlere güvenmenin, özgücüne güvenmemenin, yenilgi dönemlerinde, ekstrem biçimlerde ortaya çıkan bir nüansıdır. Devrimi, emperyalistlerarası bir savaşa veya en azından emperyalistler arası çatışmalara dayanan ve bu özelliğinden dolayı da işi ehven-i şer emperyalizmin yanında saf tutmaya kadar vardıran sosyalizm dışı, sapık, bir görüştür. Ülkemizdeki siyasi sonucu da "demokrasi"den yana AET emperyalizminin desteklenmesidir.

Ülkede herşeyi emperyalistler belirlemekte. Herşey, emperyalizmin oyunu, emperyalizmin iradesiyle onun tezgahı olarak ortaya çıkmakta. Emperyalizmin bilgisi dışında, onun iradesi dışında hiçbirşey yapmak mümkün değil. Bir emperyalist güce ancak bir başka emperyalist güç karşı koyabilir. İşçi sınıfının, bu güçler karşısında bağımsız bir mücadelesinin olması imkansızdır. O bakımdan, ancak ehven-i şer emperyalist gücün yanında ötekisine karşı mücadele edilebilir. Bunun için, hangi emperyalist güç daha "iyi" ise, hangisi daha çok "demokrasi" verecekse, onu desteklemeliyiz.

Yenilgi dönemlerinde, işçi sınıfının dışındaki güçlere bel bağlama eğilimi, böyle kölece bir bağımlılığa kadar varabilmekte.

DEV-GENÇ, ANTİ-EM
SIKI SIKIYA SARIL
EMPERYALİZMİ ETKİ
BENİMSETMESİ, HER

Yenilgi dönemlerinin, sübjektif idealizmin güçlenmesine çok elverişli ortamı içinde gelişen ve sübjektif idealistçe hayal ve karışıklıkların ürünü olarak biçimlenen saçma ve kölece görüşlerle bir paralellik kurmakla çok mu insafsızlık ettik acaba? Ama o kadar muğlak ve kapalı, öyle olduğu kadar da iddialı bir eleştiri ki, ister istemez bize bunları düşündürdü. İçinde, ister istemez yenilgi dönemlerinin ürünü (yukarıda açıkladığımız cinsten) etki ve esintileri aramamıza yol açtı.

Bir başka paralellik daha kurulabilir bu görüşlerle bu eleştirilerle: 12 Mart'tan önce, "aman kıpırdamayın faşizm gelir" görüşlerinin, önceki bölümde özetlediğimiz çizgisiyle paralellik. Bu paralellik de temelde, işçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine orta ve küçük burjuvaca siyasi önermeleri koyan çizginin (TİP) paralelliği olabilir. Onlar 12 Mart faşizmini "anarşistler"in getirdiğine inanırlar. İşte, "....hükümet olmayan (ve hükümet olması demek, faşizmin gelmesi demek olan) ve fakat gene de hakim bir sosyal güç olan başka sosyal güçlerle zaman zaman derinleşen bir paralellik göstermesi, bu hareketin en büyük zaafı" görüşüyle açık seçik bir paralellik.

Uzun uzun anlatmaya, açıklamaya gerek yok, yakın geçmişin devrimci gençlik hareketini ve onun örgütü olan Dev-Genç'i emperyalizme, tekelci burjuvaziye hizmet eden; faşizmin gelmesine sebep olan bir hareket, bir örgüt olarak değerlendirenler proleter devrimcileri değildirler. Onlar, hakim sınıfların saflarından devrimcilere çamur atmaktadırlar. Hakim sınıflarla ortak, "anarşistler" suçlamasını yapmakla, anarşizme karşı mücadele etmiyorlar, sosyalist saflarda güya anarşizme karşı mücadele maskesi altında, kendi acizliklerini, hakim sınıfların yanında yer almalarını maskeliyorlar.

DEV-GENÇ PARTİ MİYDİ?

Dev-Genç'e yönelen eleştirileri ele almaya ve bu eleştirilerin, varsa tarihi temellerini bularak; siyasi içerikleriyle birlikte değerlendirmeye devam edelim. "Dev-Genç kendini parti yerine koydu" veya "Dev-Genç'i parti gibi görme" diye ileri sürülen eleştiriler gerçeği ifade ediyorlar mı? Bu eleştirilerin tarihi nedir? Siyasi anlamı nedir? Kısa kısa görelim:

Dev-Genç'in sübjektif yapısında nasıl bir gelişme olduğunu açıklamıştık. Bu gelişmeyle beraber sol hareket içinde ve gençlik hareketi içinde Dev-Genç'e yapılan en önemli eleştirilerden biri bu, "Dev-Genç'i parti gibi görme" veya "Dev-Genç kendini parti yerine koydu" diye ileri sürülen eleştiridir. Bu önceleri TİP çizgisinden, TİP'in gençlik içindeki etkinliği sona erince ortaya çıkmaya başladı. Onlara göre Dev-Genç, boyunu aşan, yapmaması gereken işler yapıyordu. Esasen, partinin yapacağı, gençlik örgütünün karışmaması gereken işlerdi bunlar. Dev-Genç, kendini parti yerine koyuyordu. Sonraları bu eleştiriyi Mihri Belli ve gurubu, Dev-Genç içinde etkinliklerini yitirince yapmaya başladılar. Esas mesele şu idi: İdeolojik olarak ve pratik olarak gençliğin yönetimini kaybeden bu revizyonist ve kuyrukçu çizgiler ve kişiler genel olarak gençliğin artık çok ileri gittiğini söylemeye, özel olarak da, onun örgütü Dev-Genç'i çizmeden yukarı çıkmakla, haddi olmayan işleri yapmakla; kendilerini dinlemeyerek, yönetimlerine girmeyerek Dev-Genç'i parti zannetmekle ve Dev-Genç'i bütün sosyalist ha-

İ DOĞRU KAVRAYALIM 2

T BİR DOĞRULTUYA
RLEDİ. ONUN ANTİ-
EKİLDE KİTLELERE
AN YARARLANARAK,

KENDİLİĞİNDEN PATLAYAN GENÇLİK HAREKETLERİNE ANTİ-EMPERYALİST BİR SİYASİ ÖZ VERMEYE ÇALIŞMASI DOĞRUYDU VE YAPILMASI GEREKEN ŞEYDİ. İŞTE ONUN BU MUHTEVASI, YÜKSELMESİNİN, GELİŞMESİNİN SIRRIDIR.

yönetmeye kalkışmakla itham etmeye başla-
Bizler, bu tür suçlamaların ne manaya gel-
ve nereden kaynaklandığını gayet iyi bili-
. O günlerde, parti meselesine somut, göz-
ülür önermeler getirmeden, Dev-Genç'i
yerine koyma, Dev-Genç'in kendini parti
tmesi suçlamalarını yapanlar, bir parti po -
sı, stratejik ve taktik hedefleri, vasıtaları ,
na biçimleri ve alanları önerilmişcesine; pra-
anlamı olan, kabul edilmiş bir öncülük ku -
şcasına yapmaktaydılar bu suçlamaları...
bir durum olsa, o zaman belki, Dev-Genç,
in belli alanlarına tecavüz ediyor; yapama-
ğı, yapmaması gereken işlere girişiyor; par -
bu alanlardaki faaliyetini baltalayan, bu a-
rda partinin şu türden fonksiyonunu yerine
mesini engelleyen hatalara, yanlış davranış-
giriyor; işçi sınıfının siyasi mücadelesine za-
eren bir politika veya program uyguluyor; dü-
lmesi gereken tavırlar içindedir demek teorik
k mümkündür. Ama, böyle bir durum yoksa ,
taryanın bağımsız siyasi hareketi, partisi yok-
evrimci gençlik hareketi artık çok ileri git -
e nasıl suçlanabiliyor? Kimin adına yapılı -
u suçlama ve hangi siyasi özü taşıyor..!?

k burjuva kuyrukçuluğunda işçi sınıfının bur-
demokrasisi mücadelesi veren sınıfların ye -
, onları takviye eden bir güç olarak politika-
ütme işinin baltalanması, "sosyalizm"in bu iş
kullanılabilmesinin gittikçe imkansız hale
esi; sosyalizmin her gün biraz daha "sosya -
"in yerini alması karşısında bastıkları tabanın
lığını görenler bu eleştiriye sarıldılar. Bu genç-
iz sosyalist (!)leri dinleyeceklerine, hadle -
bilmiyor, sosyalizmi öğretmeye çalışıyorlar .
sınıfı öncülüğünden bahsediyorlar. Bunları
şıyorlar. Gençlik bunları tartışamaz. Kendi -
ni parti sanıyorlar, bağımsız tavırlar koyuyor-
bu çok tehlikeli birşeydir. Yani kısaca, yap-
arı şu: Dev-Genç kendilerini dinlediği müd -
e çok iyi ama oportünist, kuyrukçu yönleri a-
çıkıp da artık gençlik kendilerini dinlemez
aca çok kötü. O zaman kahrolsunlar! O za -
çok bilmiş, kocaman kocaman ulema tavırla-
a başlarlar veriştirmeye. Soyut bir yığın laf e-
er. Parti yerinde görüyormuş kendini, partinin
mış gibi) görevlerine ve alanlarına müdahale
yormuş v.s. gibi. Gösterilmiyordu ki, Dev -
nç yaptığı şu işi bir gençlik örgütü olarak yap-
nalıdır. Birtakım siyasi propaganda, eylem,
nçlendirme çalışmaları, olmayan partiye nasıl
kılabilir? Aklı başında kimse öneremezdi bun-
. Bunun için çok soyut ve karışık oluyordu "par-
erine koyma" eleştirileri.

di, gerçekten Dev-Genç kendini parti yerine
yor muydu sorusuna cevap verelim. Dev-Genç
dini parti yerine koymuyordu. Devrimci bir
çlik örgütünün yapması gereken işleri yapıyor-
Dev-Genç'in yaptığı çalışmaların aynısı hat-
çok daha etkili ve faydalısı işçi sınıfının öz ör-
ünün bulunduğu bir zaman ve yerde de yapıla-
ecek çalışmalardır. O zaman bu gençlik örgü -
e yol gösterici bir öz örgütün varlığı, Dev-
nç'in kitle çalışmalarını sınırlamayacak, aksi-
arttıracaktı. O şartlarda devrimci gençlik ha-
eti daha zengin biçimlere bürünecek, işçi sı -
yla ve yoksul köylülerle ilişkileri artacaktı .
v-Genç, yaptığı işlerin bir kısmını partiye bı-
mayacak, tam tersine daha çok işin altına, da-
yaygın çalışmalara girebilecek ve daha az te-
dütle daha büyük serbestiyle, çok daha yara -
bir şekilde çalışabilecek, yaptıkları azalma-
cak, artacaktı. Dev-Genç, sosyalistlerin yö -
iminde bir örgüt olarak bu avantajlardan yani

REVİZYONİSTLERİN DEV-GENÇ'E YÖNELTTİĞİ ELEŞTİRİLERİ ACABA DEV-GENÇ'İN ÖNCÜLÜK ETTİĞİ YÜZLERCE KÖYLÜ MİTİNGİNE KATILAN YOKSUL KÖYLÜLER DE BENİMSİYOR MU ?

partinin olmasının, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin kendini kabul ettirmiş bir düzeyde olmasının sağlayacağı ideolojik, politik ve eylem avantajlarından yoksundu. Dev-Genç'in, sosyalistlerin yönetiminde bir örgüt olarak (ülkenin solu içinde, o eski sübjektif yapıya rağmen) eylemlerinin muhtevası bakımından kitlelerin gözünde kazandığı öneme içerleyen, onu tehlikeli bulan siyasi çizgiler (ki, bunlara değindik) demagojik bir tarzda, sanki proletaryanın öz örgütü olsa, bir devrimci, sosyalistlerin yönettiği bir gençlik örgütü Dev-Genç'in yaptıklarını yapmazmış, yapmaması gerekirmiş gibi; sanki o zaman da devrimci gençler işçi sınıfına bilinç götürmemeliymiş , köylü kitle eylemlerine katılmamalı, onları örgütlemeye çalışmamalıymış, sosyalist ve anti-emperyalist propaganda yapmamalıymış gibi; hele hele Dev-Genç'in bütün bunları öz örgütün olmadığı bir zamanda, kendi başına yapmaya çalışması çok büyük suçmuş gibi yaygarayı basmaktaydılar.

Tarih olarak: Türkiye solu içinde proleter devrimci çizgisinin giderek belirginleşmeye; buna bağlı olarak da devrimci gençlik hareketinde doğru devrimci görüşlerin hakim olmaya; gençliğin bütün oportünist ve kuyrukçu sosyalizm dışı görüşlerin etkisinden hergün biraz daha kurtulmaya başladığı bir aşamada, kuyrukçu ve küçük burjuva politik yoğunlukların sosyalizme saldırısı bu saldırının gençlik alanındaki biçimlenişi olarak gündeme girdi, "Dev-Genç'i parti olarak görme", "Dev-Genç-in kendini parti yerine koyması" eleştirileri.

Çıkış tarihi böyle olan bu eleştirilerin günümüzde daha değişik bir anlamı olduğu söylenebilir mi? Yani, dün yapılan "Dev-Genç'i parti olarak görme " suçlamasıyla bugün yapılan "parti olarak görme " suçlaması acaba ayrı siyasi içerikleri olan suçlamalar mıdır? Varsa, bu eleştirilerin dünden ayrı içerikleri açıklanıyor mu? Hayır. Bugün yapılan , "Dev-Genç'i parti olarak görme" eleştirisi, açıkladığımız tarihi ile ve siyasi içeriği ile tıpa tıp aynı eleştiridir. O "eski"nin devamıdır.

Bize göre, Dev-Genç'e, özellikle son merkez yürütmesine yönelen bu eleştirilerin temelinde, yukarıda açıkladığımız siyasi bakışların pratik karşısındaki açmazları, hayatın bu "sosyalist" yoğunlukları tecrit etmesi yatmaktadır.

Bu nedenle, Dev-Genç'e saldırmak, onu, her vasıtayı mübah görerek yıpratmak; kendilerine ve sosyalist harekete "rakip" görerek, "sosyalist" hareketin gelişmesi, Dev-Genç'in yıpratılması, onun etkisinin daraltılması suretiyle mümkün olur çıkışından başlayan bu eleştirilerin, son tahlilde şu anlama geldiğini söyleyeceğiz: Türkiye devriminin , içinde yaşanan tarihi aşamaya ışık tutacak sınıflar analizini yapamayan; mücadele doğrultusunu, mücadele biçimlerini, örgütlenme sorunlarını saptayamayan; işçi sınıfının bağımsız politikasını, sınıflar ve kitlelerin pratik eylemiyle birleştiremeyen; doğru devrimci bir politikayla yığınları devrime doğru, eylem bağı olarak kurulan organik ilişkiler içinde yürütemeyen ve bu anlamda yürütmek problemi olmayan bütün küçük burjuva reformist akım ve ideolojilerin acıklı bir yakınması, hayat karşısında düştükleri komik durumun çok tipik bir tezahürüdür. Gayet tabii bu işleri becermek yerine, "Dev-Genç'in parti gibi hareket ettiği " suçlamasını yapmak çok kolaydır. Kolaydır ama , bu politik yoğunlukların hayat karşısında, somut görevleri karşısında ne kadar aciz olduklarını ispatlaması bakımından da çok ilgi çekicidir.

DİPNOTLAR

(I) Yanlış anlaşılmamalı; kelimeler üzerinde böyle durmamızın nedeni, kelimeler üzerinde eleştiri yapmak isteğimizden değil, eleştirinin üstü kapalı ifadesine dikkati çekmek, onun kelimeler arasında saklı özünü açabilmektir; kelimelere gizlenmiş herhangi bir mantık oyununu imkansız hale getirmektir. Biz kelimelerle değil, özle; ifade edilmiş fikirlerle uğraşırız.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ANGOLA

"DÜN P.I.D.E. VE PORTEKİZ ORDUSUNA
BUGÜN F.N.L.A. VE U.N.I.T.A.'YA KARŞI
YARIN ÖZGÜR ANGOLA'NIN YENİDEN İNŞASI İÇİN"

Mario NETO

"ISLAK OVALAR
ATEŞ ALDI,
SÖMÜRGECİLER
ARTIK
GİZLENECEK YER
ARIYORLAR."

Amilcar CABRAL

1 Çağımız emperyalizmin hergün yeni yeni şamarlar yediği, ezilen halkların ve proletaryanın aydınlık çağıdır. Asırlar boyu kanının son damlasına kadar sömürülen, dili, kültürü ve tüm demokratik hakları ayaklar altına alınan, kitleler halinde göz kırpmadan katledilen Asya ve yaş ortaması 30 olan Afrika halklarının Lenin'in deyimiyle 'Kazara bile insan sayılamıyan' bu insanların 'böyle gelmiş ama böyle gitmez' dediği yiğit insanların çağıdır.

Çağımızın başında, 9.000.000 nüfuslu ve 800.000 mil^2 alanı sömürgeleştiren Portekiz sömürgecilik denince akla ilk gelen ülkedir. Fakat kendisi de bir yarı sömürge olduğundan sömürgelerinin ekonomisini diğer emperyalist ülkelere peşkeş çekmekten çekinmemiştir. Örneğin, "Angola'nın dış ticareti İngiliz' lerin elindeydi. Şeker, kenevir ve diğer ihracat ürünlerini onlar çıkarıyorlardı. İngilizler, Amerikan ve Belçika sermayesinin de katılmasıyla 1917 de *Companhia de Diamentes d'Angole*'yi kurdular. Ayrıca Lobito'yu Katanga madenlerine bağlayan stratejik önemi olan demiryolu şirketinin paylarının %90'ı İngiliz tekellerine aitti. Ayrıca, Portekiz, Mozanbik'in yarısından fazlasını da İngiliz şirketlerine verdi." (Türkkaya Ataöv, *Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri,* sayfa 449).

Ayrıca Portekiz ulusal kurtuluş mücadelelerinin hızla yayılması karşısında 1951 yılında çıkardığı bir kanunla sömürge topraklarını kendisinin 'denizaşırı illeri'olarak ilan etti.Ve Portekizliler birtakım tarihi nedenlerle sömürgeler üzerinde hakları olduğunu iddia ediyorlardı. "Bir Portekiz sömürge valisi, İngiliz gazetecisi John Philips'e bu konuda şunları söylemiştir, 'biz Portekizlilerin Afrika'da çok özel bir konumu vardır. Avrupa devletleri arasında ilk kez bizler Afrika'yı kendi evimiz yapmaya çalıştık ve bu kıtayı da en son terkeden bizler olacağız....biz Afrika'nın malıyız, Afrika da bizim malımızdır.'"(E. Jukov, A. İskenderov, *Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya,* sayfa 74).

Evet, tüm bu çağdışı parlak fikirler başka bir halkın varlığını inkar etmeye yetiyordu. Hem zaten "denizaşırı illeri" olarak ilan edilmedi mi? Ne çıkar orada ayrı bir halkın var olması... Ama yetmiyordu ve günümüzde de yetmiyor artık, mazlum halklar hergün yeni mevziler ele geçirmeye devam edecekler, ta sonuna dek.

Emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi veren ülkelerden birine, Angola'ya kısaca değinelim. Angola, batı Afrika'da yaklaşık olarak 600.000'i beyaz olan 6.000.000 nüfuslu bir ülkedir. Nüfusun sadece %7'si kentlerde oturmakta ve yerlilerin %94,4'ü kırlarda yaşamaktadır. Dünyanın en zengin yeraltı kaynaklarına sahip ülkelerden biridir. ("Afrika, Asya, 3 Kasım 1975, sayı 95).

"Yeryüzünde bağımlı olarak yaşayan 28 milyon insanın Portekiz Afrika'sında oturmaktadır. Portekiz egemenliği altındaki... Bu sömürge topraklarının stratejik bir önemi de vardır...Angola Zaire'yi güneybatı Afrika ve Güney Afrikdya bağlayan yol üstünde bulunmaktadır...Bu toprakların zenginliği bir gerçektir...Zengin petrol yatakları, büyük elmas madenleri ve yüzlerce milyon tonluk demir... bulunmaktadır. Dünya kahve üretiminde de dördüncü sırayı tutmaktadır." ("Görüş", Unesco Dergisi).

Şimdi bu ülkede yıllardır sürdürülen halk savaşının zafere ulaşıncaya kadar nasıl bir gelişim izlediğini bir süreç içinde incelemeye çalışalım.

ANGOLA HALKININ KURTULUŞA KADAR SAVAŞI

2 Afrika ulusal ligası 1929 yılında kuruldu. Sömürgecilik sistemine karşı legal yöntemlerin yetersizliği bu örgütle beraber ortaya çıktı. Ancak ikinci paylaşım savaşından sonra, özellikle 1953'ten sonra, ilk gizli politik gruplarla birlikte Angola siyasi hayatı altüst oldu.

İllegal Mücadele

PLUA ve MIA adlı örgütlerin birleşmesi ile LE MOVIMENTO POPULAR DE LIBERTAÇAO DE ANGOLA (MPLA) ortaya çıktı(Aralık 1956). Daha sonra MINA adlı örgütte 1958'de MPLA'ya katılmıştır. Bu gelişime karşılık faşist polis örgütü P.İ.D.E. 1957 yılında gücünü geliştirmiştir. 1959 yılında onlarca yurtsever içeri atılmış; 26 Nisan'da Portekiz Hava Kuvvetleri ülkeye yerleşmiş; Temmuz 1959'da içinde Ilidio Machado'nun da bulunduğu MPLA liderlerinden bazıları ve 8 Haziran 1960'da Luanda'da Agostinho Neto'da tutuklanmıştır.

4 Şubat 1961

MPLA Portekiz asker ve polislerinden ele geçirdiği silahlarla techizatlandı. İçinde MPLA liderlerinin de bulunduğu siyasi tutukluları kurtarmak için MPLA militanları Luanda'ya saldırdılar. Bu olay 4 Şubat 1961 şafağında cereyan etmiştir. Bu Angola'daki silahlı mücadelenin ilk patlayışıydı.

Silahlı mücadelenin yerleşik otoriteyi benimseyenlerin morallerini sarsan,halk yığınlarını peşine takabilen büyük patlamalarla başladığı bilinir. Devrimci atılım Roberto Holden'in UPA(Angola Halk Birliği)sı tarafından yanlış hedeflere çekilmeye çalışıldı.

Upa'nın cinayetleri

UPA Angola'nın tam bağımsızlığı hedefi doğrultusunda savaşan MPLA'ı amacından saptırmak tarihsel misyonu ile devamlı Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumuştur. Zaten bağımsızlık demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren bir halk karşısında sadece sömürgeci ülkeyi bulmuyor. Aynı zamanda onun yandaşlarını da göğüslemek zorunda kalıyor. Örneğin, bir Portekiz sömürgesi olan Angola'da, yiğit Angola halkının karşı koyduğu sadece Portekiz sömürgeci güçleri değil, ABD, Almanya, İngiltere yani tüm emperyalist güçler ve onların işbirlikçileridir.

Faşizmin yeni sömürgeciliğe dahi izin vermemesi UPA'nın halkın kabilecilik, ırkçılık, dini hoşgörüsüzlük, aydınlara karşı kin gibi olumsuz duygularından faydalanması yolunu açtı. Alrıca, sloganları arasında "tüm beyazlara ölüm", "tüm MPLA üyelerine ölüm" ü barındıran emperyalizm tarafından yönetilen bir hareket doğal olarak devrimci bir yola giremezdi. Bu durumu başkan Agostinho Neto şu şekilde değerlendirmektedir : "Bu şekilde ulusal kurtuluş davasının yiğit savaşçıları ve inançlı yurtseverler olan binlerce erkek, kadın ve çocuk kaybettik.

Bu arada sömürge ordusu büyük Ağustos-Eylül 1961 saldırısını düzenledi. İkinci paylaşım savaşında nazilerin vahşetini aşan sahneler ortaya çıktı. Portekiz faşistlerinin jenositlerinin sonucu 50 000 ölü ve 300 000 mülteci idi.

1963'te Angola'da şovenizm krizi

Militanlarının askeri ve politik eğitimlerini yöneten MPLA yönetimi halk savaşını Angola'nın içlerine doğru yaygınlaştırıyordu. Bu arada Roberto Holden'in adamları özellikle kuzey bölgelerinde 1961-1962-1963 yıllarında devrimci avına çıkıyorlardı. Böylece savaşı sürdürebilecek tek örgüt olan MPLA'ya saldırılarıyla UPA Angola halkının kurtuluş mücadelesine ciddi darbeler vuruyordu. Emperyalizmin oyunları ve oyunların tezgahlayıcısı Roberto Holden hareketi bölmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Sonuç olarak eski MPLA genel sekreteri Vir'ato da Cruz başkanlığında bir grup MPLA'dan ayrılıp UPA'ya katılıyordu.

Öte yandan siyasal arenada iki perdelik yeni bir oyun sahneye konuyordu: 1. ALLIAZO adlı bir kabile örgütü PDA adını alarak UPA ile kaynaşıyor ve 2. Böylece FNLA ve sürgündeki hükümet doğuyordu. Emperyalistler Angola şovenizmini azgınlaştıran bu olaya oksijen vermekle kendilerini yükümlü hissediyorlardı. Bu arada 8 yıllık illegal mücadele MPLA'yı devrimci ideoloji ve gerilla teknikleriyle silahlandırdı.

CABINDA direnişinin anlamı

CABINDA'da yeni bir cephe MPLA tarafından açıldı. CABINDA'daki savaş yalnızca gerilla mücadelesi anlayışının sergilendiği yer değil aynı zamanda Angola tarihinin ilk halk savaşı cephesiydi.

Doğu cephesi ve yeni boyutlar

18 Mayıs 1966'da MPLA direnmenin neticesi olarak, doğuda Mexico ve Cuando-Cubango'dan oluşan üçüncü bir savaş cephesi açmıştır. Silahlı eylemlerin başlamasından önce (18 Mayıs 1966) mukavemetçilere her türlü maddi ve manevi yardımı yapan bilinçli bir halkı oluşturan siyasi kitle çalışması yapılmıştı. MPLA 'nın bayrağı altında bulunan tüm kitleleri tarafından dolaysız olarak seçilen halk iktidarının organlarında ve eylem komitelerinde örgütlenmişlerdir. Halk, iktidarının gerçekliğine katılırken, yeni tip bir devlette haklarını demokratik hayatta kullanırken hastaneler, okullar ve diğer halka hizmet götüren kurumlarla sömürgecilere ölüm darbesi olan yeni bir hayat başlıyordu.

MPLA'nın siyasi mücadelesi ve silahlı mücadelenin yaygınlaştırılması

1967 yılında başkan Agostinho Neto'nun konuşması"ulusal toprakların her köşesinde silahlı mücadele yaygınlaştırılacaktır." Angola halkının mücadelesini yeni bir safhaya sokuyordu.

Uzun süreli devrimci halk savaşını başlatmak, illegal çalışmayla harekete geçirilen ve savaşın son aşamasında alınacak olan şehirleri kuşatmak gündeme gelen sorun oluyordu. Öncü gerilla mücadelesi giderek daha ileri ve üst düzeydeki mücadele biçimlerine dönüşecek, ancak bu üst düzeye geçiş gerilla mücadelesi tamamen bırakılmadan gelişecektir. MPLA'nın mücadelesi, politikanın birincil olması şartıyla, askeri, politik liderliğin birliğidir.

(Yazı Eylül 1969 tarihli Tricontinental dergisinin 42. Sayısından özetlenerek alınmıştır.)

SONUÇ

1974 Nisan : Portekiz faşizminin sonu
1975 4 Şubat : MPLA'nın luanda'ya girişi
VE
11 KASIM 1975"BU GÜN DE DÜN GİBİ ANGOLA VE PORTEKİZ DAR ANLAMDA DA OLSA BİRBİRİNE BAĞLIDIR.FAKAT 11 KASIM MÜCADELEMİZİN ZAFERİ OLACAKTIR. VE ANGOLA HALKI MPLA VASITASIYLA BAĞIMSIZLIĞI VE 14 YILDIR ELDE SİLAH VAZGEÇMEKSİZİN UĞRUNDA SAVAŞTIĞI AMAÇLARINI DUYURACAKTIR." (MPLA Avrupa Organı 24 Ekim 1975)

HABERLER VE BELGELER

ÜRETİCİLER HAŞHAŞ YASAĞINA KARŞI SESLERİNİ YÜKSELTTİLER

30 Kasım günü Bilecik'te Gündüzbey, Çaltı, Küre, Kızıldamlar, Oluklu, Tongurlar, Söğüt köylüleri ile Gölpazarı, Osmaneli, Eskişehir, Bursa, Bilecik, Yenişehir'den çeşitli demokratik kuruluşların, devrimcilerin ve yurtseverlerin katıldığı "Haşhaş Ekiminin Sınırlandırılmasını" protesto eden bir yürüyüş düzenlendi.

Bilecik, son haşhaş ekimi yasağının kalktığı iller arasına alınmamış ve geçen yıl Gündüzbey köyünde haşhaş eken 16 aile hakkında dava açılmıştı.

Yürüyüşe katılan binlerce üretici ve devrimci, "Bağımsız Türkiye", "İşçi-Köylü Elele", "Köylü Haşhaş Ekecek" "Üsleri Sökeceğiz, Haşhaş Ekeceğiz" "Katil İktidar", "Sınırsız Haşhaş Ekmek İstiyoruz", "Cezalar Kalksın" sloganlarını haykırdılar. ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin haşhaş üreticilerinin tek geçim kaynaklarını ellerinden almaları protesto edildi.

Yürüyüş Tertip Komitesi yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

"Kardeşler...
Bizler Bilecik ve çevre köyü halkı olarak kendi topraklarımızda ne ekip, ne ekemeyeceğimize kendimiz karar vermeliyiz, Amerikan Hükümeti değil.

- SINIRLI HAŞHAŞ EKİMİNE SON VERİLMELİDİR.
- YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ.
- YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ VE GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ.
- KAHROLSUN HAŞHAŞIMIZI YASAKLAYANLAR.
- KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONUN YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ.
- KAHROLSUN FAŞİZM..."

MC FAŞİZMİNİN TEZGAHLAMAYA ÇALIŞTIĞI YENİ FAŞİST YASALARA KARŞI UYANIK OLALIM. TÜM DEMOKRAT GÜÇLERİ AYAĞA KALDIRALIM.

Ülkemizdeki egemen güçler, 12 Mart açık faşizmini tezgahlamalarının hemen ardından 1961 Anayasası'nın getirdiği özgürlükler adına ne varsa hepsini yokettiler. Yaptıkları anayasa değişikliklerine uygun yeni faşist yasalar çıkarmaya çalıştılar.

Halkın yükselen mücadelesini boğmak için ne lazımsa, onunla kendilerini teçhizatlandırmaya çalıştılar.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasası da 12 Mart açık faşizmi sırasında tezgahlanan yasalardan biri idi. Sıkıyönetimin olmadığı dönemlerde sıkıyönetim mahkemelerinin görevlerini yerine getirmesi amacıyla hazırlanmıştı. Anayasa Mahkemesi bu yasayı iptal etti. Buna rağmen Devlet Güvenlik Mahkemeleri görevlerine devam ediyor. Ölüm cezalarına kadar varan kararlar alıyor. Bu mahkemelerin tutukladığı devrimciler, yurtseverler hala cezaevlerinde yatıyorlar.

Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararının açıklanmasından sonra ilerici yurtseverler aleyhine yeni yeni davalar açıldı. Maltepe olayları, Ankara Devrimci Gençlik Birliği, SBF olayları, TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin tutuklanması, 43 ODTÜ öğrencisi ile ilgili dava en son örneklerdir.

14 Kasım günü içlerinde Yılmaz Güney'in de bulunduğu Ankara Merkez Cezaevindeki siyasi tutuklular, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin göreve devam etmesini protesto etmek amacıyla bir haftalık açlık grevine başladılar. Ankara'daki 50 kadar tutuklunun başlattıkları açlık grevi bir anda diğer cezaevlerine de yayıldı. İstanbul Sağmalcılar, Toptaşı, Maltepe, Niğde, Kırşehir, Adana, İzmir, cezaevlerindeki siyasi tutuklular da açlık grevine katıldılar.

18 Kasım günü İstanbul'da DGM'ni protesto eden ve Cağaloğlu'ndan Sirkeci'ye kadar bir yürüyüş yapan devrimciler faşist komandoların hamisi AP Çanakkale milletvekili Murat Bayrak'ın sahibi olduğu Sancak Tül Fabrikası'na ait bir kamyonu devirmişlerdir. Devrimciler yürüyüş sırasında "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun faşizm", "Kahrolsun faşist DGM'leri" yazılı pankartları taşımışlar, bunları vilayet önüne bırakmışlardır.

Birçok demokratik kuruluş, DGM'lerini protesto eden açık oturumlar, toplantılar düzenledi, bildiriler yayınladılar.

Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesine rağmen MC iktidarı yeni DGM yasası hazırlığı içindedir. Gene Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu" ve "Dernekler Kanunu"nun yerine daha ağır faşist baskıları getirecek yeni kanun tasarılarını önümüzdeki günlerde "Millet Meclisi"ne getireceklerdir. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi "Adalet Bakanlığı" tarafından "Özgürlükleri Koruma Yasası"(!) adı altında özgürlükleri yok etme yasası önerisi hazırlanmaktadır.

Açık faşizmlerini çeşitli faşist kurumlar aracılığı ile gizli faşizm şeklinde devam ettirmek geleneğini sürdürmek eğiliminde olan egemen güçlerin halkın gelişen mücadelesini kırmak, örgütlenme çabalarını önlemek yolundaki girişimlerini KİTLELERE KAVRATALIM, TÜM DEMOKRAT GÜÇLERİ SEFERBER EDELİM.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN İŞLEYİŞİ DURDURULMALIDIR.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNCE TUTUKLANAN BÜTÜN DEVRİMCİ VE YURTSEVERLER SERBEST BIRAKILMALIDIR.

İLERİCİ TİYATROLAR ÜZERİNDEKİ BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR.

Bütün halk sınıfları üzerine yöneltilen faşist baskılar, halkın sorunlarına eğilen ilerici tiyatrolar üzerinde de yoğunlaşmaktadır. MC Hükümeti'nin Adalet Bakanı, gezginci tiyatroların siyasal konuları işlediklerini bahane ederek, engellenmelerini emreden bir genelge yayınladı. Halkın siyaseti kavramasından korkan egemen güçlerin ilerici tiyatrolara uyguladığı bu baskıları protesto eden bazı tiyatrolar bir basın toplantısı yaptılar. Fakat baskılar azalacağına daha da arttı. TÖB-DER Adana Şubesi yararına İzmir Eylem Tiyatrosu Birliği tarafından 'Uyanış' adlı oyun oynanmadan önce sanatçılarından 8 kişi gözaltına alındı. Ankara'da AST'ın oynadığı "Ana" adlı oyun yasaklandı.

Ankara Sanat Tiyatrosu, Dostlar Tiyatrosu, Halk Sahnesi Oyuncuları, Birlik Sahnesi, DAST, Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu, Çağdaş Sahne, İstanbul Şehir Tiyatroları çalışanlarından bir grup, yaptıkları basın toplantısında şu bildiriyi basına açıkladılar:

"...Oyunların yasaklandığı, tiyatro emekçilerinin tutuklandığı, yasa dışı baskıların ilerici-devrimci tiyatro eylemine katılan seyircilerin dövülmesine kadar vardırıldığı bugünkü ortamda, adalet mekanizmasını ihbar ve baskıya çağıran bu faşizan genelge, sağcı iktidarların tiyatro üzerindeki bugüne değin uyguladıkları gizli sansürün itirafı, bu sansürü yasalaştırma hazırlığının somut kanıtıdır.

Her türlü baskının, kitlenin yükselen bilinci ve eylemi karşısında yenilgiye mahkum olduğunun inancıyla tüm ilerici-devrimci tiyatroları genel anti-faşist mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak güçbirliği içinde olduklarını duyururlar."

TÖB-DER'İN HAYAT PAHALILIĞINI, FAŞİST BASKILARI PROTESTO YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGLERİ ENGELLENDİ.

Faşist baskıların bütün yurt çapında ve bütün halkımız üzerinde yoğunlaştığı son günlerde egemen güçler, yurtsever öğretmenler üzerindeki baskısını da hiç ihmal etmiyor. Son 5 ay içinde 6 öğretmen öldürüldü, yüzlercesi gözaltına alındı, yüzlercesi saldırıya uğradı, kurşunlandı, lokalleri tahrip edildi, toplantıları basıldı, binlerce öğretmen kıyıma uğradı.

Bütün bu faşist baskılardan yılmadığını, tersine mücadele azminin arttığını gösteren yurtsever öğretmenler, 15 ilde; Kayseri, İçel, Samsun, Artvin, İstanbul, İzmir, Bursa, Afyon, Trabzon, Gaziantep, Siirt, Çorum, Kars, Edirne, Kastamonu'da faşist baskıları, hayat pahalılığını, kıyımları protesto yürüyüş ve mitingleri düzenledi. Aralarında DİSK, Ankara Tabip Odası, Tüm İktisatçılar Birliği, TMMOB, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği ve AYÖD'ün de bulunduğu birçok demokratik kuruluş, Töb-Der'in düzenlediği bu miting ve yürüyüşleri destekleyeceklerini açıkladılar.

Fakat MC hükümeti bu yürüyüş ve mitingleri engelledi.

FAŞİST BASKILAR, YURTSEVER ÖĞRETMENLERİN VE TÜM HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR.

YÖRENİZDEKİ HABERLERİ, YORUMLARI, BELGELERİ VE FOTOĞRAFLARIYLA BİRLİKTE GÖNDERİNİZ.

ARAŞTIRMA/İNCELEME

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK-1

Demokratik merkeziyetçilik, devrimcilerin en önemli örgütlenme ilkelerinden birisidir. Tutarlı bir anlayışla kullanıldığında, bir örgütün, gelişiminin sarmal yolunda üst düzeyde yeni boyutlar, taze güçler kazanmasının belirleyicilerindendir. İşte bu yüzden de, örgütlenme ilkesi olarak sürekli tartışma gündeminde tutulması ve savunulması, onun şu yada bu biçimde mekanik yordamlarla bozuma uğramasını engelleyeceğinden yararlıdır...

Demokratik merkeziyetçilikten, bir örgüt içinde iktidarda olanların yanlızca merkeziyetçi yanı anlamaları; muhalefette bulunanların yanlızca demokratik yanı görmeleri sık sık rastlanan bir tartışma ortamının doğmasına neden olmaktadır. Ve tutarlı örgütlenmeler içinde bile, çoğunluk-azınlık diyalektik birliğinden kaynaklanan bir mücadelenin odaklaştığı nokta olmaktadır. Hele hele merkezin denetiminde çalışmak istemeyen bir azınlık varsa, "azınlık olmayı reddeden" bir azınlık varsa, o örgütte 'demokratizm' teranelerinden kulaklar çınlar. Ancak her siyasi yoğunluğun bir demokratik merkeziyetçilik anlayışının var olması, u ilkeyi çeşitli sübjektif yorumlarla sınırlamayı meşrulaştırmaz. Çünkü bu konuda da doğru olan tek bir anlayış vardır ve o da nesnel gerçeklerden çıkarılan ve gene nesnel gerçeklerle doğrulanan anlayıştır. Marksizm-Leninizm'in evrensel demokratik merkeziyetçilik ilkesinin özgüle uygulanmasıdır.

Ne var ki, son günlerde Türkiye'de demokratik merkeziyetçilik konusunda türlü-çeşitli görüşler öne sürülmektedir. Bu yüzden, çözülmüş olan şeyleri yeniden düğüm haline getirme, berrak olan şey'leri bulandırma yolundaki bu girişimler, bizi bu sorunu c ıntılarında ele almaya zorluyor.

Demokratik merkeziyetçilik, Marksist-Leninistlerin kurduğu toplumsal yapılarda bilinçli olarak gerçekleştirdikleri bir örgütlenme ilkesidir. Tarihi olarak, Komünist Enternasyonal'in Marks'ın önderliğinde toplanmasında ortaya çıkmış ve proleter devrimci mücadele boyunca yer alan ve yer almakta olan tüm örgütlerin oluşumunda var olmuş ve giderek (makro planda) sosyalizmin hayata geçirilişinde, toplumsal işleyişin ana unsurlarından biri olmuştur.

Demokratik merkeziyetçilik, devrimci mücadelenin örgütlü olan her alanında canlı pratikten fışkıran bir ilkedir. Sarmal gelişimi doğrultusunda ilerleyen her örgütlenmiş devrimci sürecin iç dinamiklerinden biridir. Toplumsal bir potansiyelin, bir yapı içinde yer alması sonucunda kinetik hale dönüşümünün örgütsel ifadesidir. İşte bu yüzden, Marksizm-Leninizmin ustaları bilimsel açıklamalarında, var olan süreçteki bu içsel olguyu görmüşler ve onu sistemleştirmişlerdir. Yani onlar, burjuva ideologlarının iddia ettikleri gibi, önerdikleri örgütsel yapılara bu ilkeyi empoze etmemişler; tam tersine, devrimci örgütlere diyalektik materyalizmin temelinde yükselen ilerici bir işlerlik kazandırmışlardır.

"Halk safları içinde demokrasiyle merkeziyetçilik, özgürlükle disiplin karşılıklı ilişki halindedir. Bunlar bir tek varlığın iki karşıt şeyidir, birbiriyle hem çelişkilidir hem de birleşiktir ve bunlardan birisini vurgulayıp diğerini reddetmemiz doğru olmaz. Halk safları içinde ne özgürlük ne disiplin ne demokrasi ne de merkeziyetçilik var olmadan yapamayız. Demokrasi ve merkeziyetçiliğin, özgürlük ve disiplinin bu birliği bizim demokratik merkeziyetçiliğimizi meydana getirir. Bu sistemde halk yaygın bir demokrasi ve özgürlükten yararlanır, ama aynı zamanda sosyalist disiplin sınırları içinde kalır." (Mao Zedung)

Biz burada demokratik merkeziyetçilik diyalektiğini en dar anlamıyla, devrimci bir örgütün bütünlüğü içinde değerlendireceğiz. Ve birbirine karşıt iki yana, demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarına sahip bu özelliği böyle bir bütün içinde anlatırken, teorik olarak karşıtların birliği ve mücadelesi genel doğrusunu sürekli olarak vurgulayacak ve bu diyalektik bütün içinde asıl olanın karşıtlar arasındaki mücadele olduğunu akılda tutacağız.

(Böyle bir ön açıklamaya gerçekten gerek duyduk. Çünkü ilerde anlatacağımız gibi, kimileri proletarya partilerinde daima merkeziyetçiliğin ağır bastığını, demokratik kitle örgütlerinde ise daima demokratik yanın ağır basması gerektiğini söylüyorlar. Ve bunu öylesine bir kaba felsefi idealizmle savunuyorlar ki, proleter partileri ve yığın örgütleri arasındaki esas ayırd edici özelliğin bu olduğunu bile savunabiliyorlar!)

Diyalektik materyalizm, bir bütünün gelişimini ve değişimini, kendi içinde yer alan karşıtların birliğinin ve mücadelesinin, yani o bütün içindeki çelişmelerin sağladığını öğretir. Ve bu bütün içinde, çelişmelerden bir tanesi, temel olanı, bütünün gelişimini belirler. Temel çelişmenin çözümlenmesiyle var olan bütün nitelik değiştirir. (Gelişimin ve değişimin temel nedeni içseldir) Öte yandan, dışsal nedenler ise gelişim ve değişimin koşullarıdır. Bu yüzden, her bütünün, içinde yer aldığı ve kendisinin bir parçası olduğu "daha büyük bir bütün yada süreç" ile olan bağlantısını, gelişiminin ortamını ve koşullarını bilmek gerekir. Demekki bir çelişme olduğunu tesbit ettiğimiz demokratik merkeziyetçilik irdelenirken, onu hangi "bütünsellik" içinde değerlendireceğimizi bilelim. Ki böylece, burada bütün olarak ele aldığımız devrimci bir örgütte, onu öneminin boyutlarını kavrayabilelim...

Özgül bir bütün olarak sınırları çizilen bir devrimci örgütte de, ona canlılık veren, gelişimini sağlayan değişik çelişmeler bulunur. Ancak, var oluş nedeni "onun eyleminin muhtevasıdır" ve buna göre "biçimlenir". Ve geniş anlamıyla bu eylem, örgütün nihai amacı gerçekleşene dek sürer. Sözgelimi, herhangi bir ülkedeki proletarya partisinin nihai amacı, toplumu sosyalizme ulaştırmak ve nihai amaç olan sınıfsız toplum kurulana dek, örgüt olarak, proletaryanın örgütü olarak mücadelesini sürdürmektir. Ve proletarya "ortadan kalktığı" zaman, yani sınıfsız toplum gerçekleştiği zaman, parti olarak örgüt ortadan kalkacak, yerini yeni bir yapı alacaktır.

Bu evrensel doğruyu bütün devrimci partilerin tarihlerinde görebiliriz. Lenin'in önderliğinde devrimci mücadeleyi sürdüren R.S.D.İ.P.'nin tüzüğünde ilk önceleri "merkeziyetçilikten" söz edilmekteydi. Çünkü "biçim olarak, otokratik bir ülkede böyle güçlü bir devrimci örgüt tam bir gizlilik içinde çalışmak zorundadır. Gizlilik bu cinsten bir örgütün öylesine zorunlu bir şartıdır ki bütün öteki şartlar (üyelerin sayısı ve seçimi, görevler vb.) bu birinci şarta uydurulmalıdır." (Lenin, Ne Yapmalı?, s. 168) İşte bu somut koşulların örgütü "zorunlu olarak merkezi bir nitelik taşıyan bir örgüt..." (a.g.e., s. 169) olmak durumundadır. Büyük diyalektisyen Lenin, merkeziyetçilik ve demokrasi karşıtlarının oluşturduğu bütünde, hangi yanın ağır basacağının koşullarını sıralarken, demokratik yanın belirleyici olmasının ortamını şöyle anlatmaktadır: "Geniş bir demokrasi ilkesi'nin iki açık şartı gerektirdiği herhalde herkes kabul eder: Birincisi tam bir açıklığı (aleniliği), ikincisi bütün görevlilerin seçimle gelmesini. Örgütün üyeleri için tam bir alenilik olmadan demokratisizmden söz etmek gülünç olur." (a.g.e., s. 170). Ve Lenin bu koşullar altında parti için söylediklerini diğer devrimci örgütler içinde geçerli sayabilmektedir. "Otokrasinin karanlıkları içinde ve Çar jandarmasının uyguladığı ayıklama rejimi altında (...) hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin geniş demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamaz." (a.g.e., s. 172) Ekonomistlerin ve Narodniklerin "demokratizm" anlayışının geçersizliğini sergileyen Lenin, bu anlayışların bir kaynağı olarak "ilkel demokrasi"ye de işaret etmektedir. (Bu anlayışa inananlar, işçilerin, "...sendikaların ilk kurulduğu dönemlerde, bütün üyelerin sendika yönetiminin bütün ayrıntılarına katılmalarını demokrasinin zorunlu bir şartı saydıklarını anlatıyorlar: Bütün meseleler, bütün üyelerin oyuyla karara bağlanmakla kalmıyordu, bütün resmi görevler, bütün üyeler tarafından münavebe ile görülüyordu. İşçilerin, demokrasinin bu şekilde anlaşılmasının saçmalığını görmeleri için bir yandan temsili kurumların gerektiğini, öte yandan da bütün zamanını sendika yönetimine sarfedek görevlilerin gerektiği anlayabilmeleri için uzun bir tarihi tecrübe gerekti..." (a.g.e., s. 175))

Menşeviklerin parti içindeki bölücü davranışlarının yuka çıktığı yıllarda (II. Kongre'den sonra) Lenin Marksist partinin örgütlenme ilkelerini Bir Adım İleri İki Adım Geri adlı yapıtında savundu. Ve partinin eyleminin muhtevasına uygun bir biçim almasını sağlayan ilkeleri geliştirdi. Böylece "parti, görevlerini yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, merkeziyetçilik ilkesine dayanarak örgütlenmeli, mütecanis bir tüzük ve mütecanis bir yönetici organa sahip olmalıdır..." anlayışı, Leninist illegal parti örgütlenmesinin ilkelerinden biri oldu. (S.B.K.P. Tarihi, I. Baskı, s. 71) Ancak böyle bir yaklaşım R.S.D.İ.P.'nin içsel yapısının anti-demokratik olduğunu mu belirtiyor? Elbetteki hayır. Tam tersine, parti demokrasinin verilen mücadelenin koşulları ve boyutları düzeyinde ele alınış yordamıydı bu. Ve "hiç şüphe yok ki, Çarlık istipdatı altında partinin illegal olarak var olduğu günlerde parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerinde kurulamazdı ve bunun bir sonucu olarak da, parti kesinlikle gizli olmalıydı. Ama Lenin, partimiz hayatının bu geçici özelliğinin Çarlığın kaldırılmasıyla ortadan kalkacağını, partinin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine dayarak kurulacağını düşünüyordu." (a.g.e., s. 71) Nitekim, demokratik merkeziyetçilik ilkesi parti tüzüğüne ancak Şubat 1917 Devrimi'nden sonra, Altıncı Kongre'de konulabildi. Bu dönemde, devrim öncesinin son derece güç koşulları altında illegal çalışmalar sürdürmüş olan örgütleri, yer altından çıkarak politik ve örgütsel çalışmalarını açık bir biçimde geliştirmeye başladılar. "Parti komiteleri demokratik merkeziyetçilik ilkesine uyarak yeniden düzenlendi. En üstten en alta kadar bütün parti kuruluşları seçime tabii tutuldu." (a.g.e., s. 220) Çarlığın yıkılmış olmasına karşın, burjuva ve küçük burjuva basının çılgın bir bolşevik avı kampanyasının kızıştığı bir sırada toplanan Altıncı Kongre, "yeni bir parti tüzüğü kabul etti. Bu tüzük bütün parti örgütlerinin demokratik merkeziyetçilik ilkesi üstünde kurulmasını şart koşuyordu. Buna göre:

1-Partinin bütün kademelerindeki bütün yönetici kurullar seçim yoluyla işbaşına gelecektir.
2-Parti kurulları kendi parti örgütlerine faaliyetleri hakkında düzenli aralarla bilgi verecektir.
3-Sıkı parti disiplini olacak, azınlık çoğunluğa uyacaktır.
4-Üst kurulların tüm kararları, alt kurulları, bütün parti üyelerini kesinlikle bağlayacaktır." (a.g.e., s. 379)

Yukarıda anlattığımız Leninist örgütlenme sürecini kendi özgül pratiğinin gelişimi boyunca Ç.K.P.'nde de tesbit etmekteyiz. Ç.K.P. tüzüğüne demokratik merkeziyetçilik bölümü S.B.K.P.'ninkinden aynen aktarılmıştı. Ve devrim yapılana dek Mao Zedung partiyi amorflaştırma, mücadeleyi örgütsüz kılma tehlikesini doğuran "aşırı demokratizm" hastalığıyla da savaşmıştır. Çin Halk Cumhuriyeti kurulduktan sonra ve proletarya diktatörlüğü pekiştirildikten sonradır ki, Ç.K.P., değişen koşulların ışığında demokratik merkeziyetçilikte demokrasi yanının gelişmesini öngören yeni tedbirler aldı. (Ç.K.P. Onuncu Kongre Kararı)

Bu yazıda, demokratik merkeziyetçiliğin örgütün içinde yer aldığı ortamın koşullarına göre ve bu örgütün kendi içsel yapısının özellikelerine göre bir anlam kazandığını vurgulamaya çalıştık. Yani bir örgütte, pratik olarak, demokratik yanın mı yoksa merkeziyetçi yanın mı ağır bastığını yaşanılan tarihsel dönemin koşullandırdığını ve örgütün eyleminin muhtevasına göre gerçekleştiğini anlattık. Gelecek yazımızda bu anlayışın demokratik kitle örgütlerinde kazandığı özgül boyutlara değineceğiz.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ruz. Ülkemizdeki burjuva yönetimi, kapitalist ül - kelerdeki "demokrasi", "faşizm" kavramlarının klasik tanımlamalarıyla çözümlenemez.

Ülkemizde tekelci burjuvazinin kendine has, baskı ve terörе dayanan, anti-demokratik yönetimi esas-tır. Nasıl bir burjuva demokrasisidir ki, baskı ve terör daima siyasi yönetimin asli ögesidir, demok - rasi ise tali-istisnai ve istikrarsız. Elli yıllık cum - huriyet tarihinde Ankara ve İstanbul otuza yakın yıl sıkıyönetimle yönetilmiş, işçi sınıfına hiçbir zaman gerçek bir örgütlenme hakkı tanınmamış, şö-venizm ve asimilasyon, sürekli bir baskı ve zulüm yöntemi olarak sürdürülmüş, terör ve baskı tekelci burjuvazinin iktidar aracı olarak devlet aygıtı için-de kurumlaşmıştır. (İşaret etmek gerekir ki, bugün MHP'li faşist komandolar da devlet aygıtı içindeki faşist kurumlarca örgütlendirilip, yönetilmektedir.) Böyle bir siyasi yapıya, burjuvazinin bu yönetim biçimine biz, "sömürge tipi faşizm" diyoruz. İste-yenler "sömürge tipi demokrasi" de diyebilirler!

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ESAS OLARAK BİR DEVRİM MESELESİ OLMAKLA BİRLİKTE AÇIK FAŞİST DİKTATÖRLÜK EĞİLİMLERİNE KARŞI DA MÜCADELEYİ GEREKTİRİR.

Ancak, bu anti-faşist mücadelenin bir yanıdır. Ül-kemizdeki siyasi yapının ikili karakteri anti-faşist mücadele kavramında da ikilik yaratmaktadır. Ül-kede zaten faşizm var, ha açık olmuş, ha gizli, bu iş devrim meselesidir diyerek mevcut nisbi demokra-tik şartların açık faşist diktatörlüğe dönüşme eği - limlerine karşı mücadele etmemek gerektiği sonu - cuna asla varılamaz. Çünkü, devrimciler her za - man halk yığınları üzerindeki baskıların artmasına karşı mücadele etmek zorundadırlar. (Ayrıca bu şartlar, devrimci mücadele açısından da reddedile-mez.) İşte açık faşist diktatörlük eğilimlerinin ge-liştiği dönemlerde anti-faşist mücadele programının genişlemesi, mevcut sınırlı-nisbi demokratik hak - ların korunması için mücadele edilmesi gerekir. Ö-zetlersek, anti-faşist mücadele iki yönlü biçimde ele alınmalı, ve karmaşık bir görevler bütünü ola-rak kavranmalıdır.

Özetle faşizme karşı mücadele programı esas ola - rak demokratik devrim programının bir parçası ol - mak zorundadır.

FAŞİSTLERİN AZGINLAŞAN SALDIRILARINI TEK YÖNLÜ DEĞERLENDİRMEMELİYİZ.

Yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız durumun ortaya çıkardığı ilk sonuç şudur: Ülkemizde demok-rasi mücadelesi ve anti-faşist mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Ve esas olarak bir devrim meselesidir. Mevcut devlet yapısı içindeki faşist kurumlar sökülüp atılmadan, göğüsleye göğüsleye demokrasi gerçekleştirilemez. Bazı demokrasi yan-lısı partilerin iktidara gelmesi de durumu esas ola-rak değiştiremez. Ve böylesi bir durum faşizmin gerilemesi anlamına gelebilir ancak.

Bugün, MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler, ülke ça - pında azgınlıklarını ve saldırılarını arttırıyorlar. Bu olaylar karşısında doğru bir tavır alabilmek, herşeyden önce onların saldırılarının tek yönlü de-ğerlendirilmemesine, doğru olarak ele alınabilme - sine bağlıdır. Başta kısaca değindiğimiz gibi onla-rın saldırıları bir yandan yarattıkları terör ortamı içinde devrimcileri, gençliği ve halkı sindirip ege-menlik kurmak ve etkinliklerini arttırmak amacını taşırken, bir yandan da iplerini ellerinde bulundu-ran efendilerinin "anarşiyi önleme" bahanesiyle e-mekçi halka, tüm demokratik ve yurtsever güçlere karşı baskı tedbirlerine ve tertiplere zemin de ha-zırlıyorlar. Bütün revizyonistler ve onların etkin - liğindeki sözümona "sol" basın ise, bu olayları ta-mamen yanlış değerlendiriyor ve öyle aksettiriyor-lar. Onlar, faşist saldırılarının tek anlamını faşiz-me uygun ortam hazırlamak olarak görüyorlar. "Fa-şistler devrimcileri aynı şekilde kendilerine karşı - lık verdirmek için saldırıyorlar." Goşistler faşist - lere cevap verince de (devrimcilerin kendilerini korumalarının revizyonistlerce ismi bu) faşizmin gelmesi için bahane doğacaktır. " Anti-faşist mü-cadeleyi özünde doğru kavramadıkları ve onu sa - dece faşizmi önleme meselesi olarak gördükleri i - çin, bir de faşistlerin saldırılarının ikili yönünü de göremedikleri için bütün görevlerini olayları önle-mek ve böylece "faşizmi de getirmemek(!)" olarak tesbit ediyorlar. Böylece hem olayları yanlış de - ğerlendiriyor ve yanlış aksettiriyorlar, hem de an-ti-faşist mücadeleyi hedeflerinden saptırıyorlar. Sözümona "faşizmi önlemek" için böylece kendile-rine bir tek görev kalıyor: Anarşiyi önlemek! (Böy-le bir kafayla sözde solcu bir haftalık dergide şu manşet yer alıyor: "Sağcı ve solcu liderler anarşi-yi önleyemiyorlar.")

"Anarşi"nin neden doğduğu ve ne anlama geldiği devrimcilerce bellidir. Burjuvazi istikrarını bozan herşeye anarşi gözüyle bakıyor. Ve istikrarını ko-rumak anlamında "anarşiyi önlemek"ten söz ediyor. İşte revizyonistlerin bakışıyla burjuvazinin bakışı bu noktada çakışıyor. Onlar, mevcut nisbi demok-ratik ortamı koruma görevini tek mesele olarak gördükleri için düzenin ve istikrarın en bağnaz sa-vunucuları haline geliyorlar. Bu arada adı geçen derginin yazarları, sağın ve "solun" liderlerinin olayları önleyememelerine sebep arıyor.

Ne bazı "solcu" liderlerin beyanatları, ne de burjuvazinin çabaları burjuva toplumuna istikrar kazandıramaz. Eğer revizyonistler, sınıf mücade-lesini durdurabilirlerse (!) belki düzen istikrara kavuşur, Demirel de kurtulur!

Yine onlar, yani revizyonistler olayları önlemek için gençlere de akıl öğretmeye kalkıyorlar. "Fa-şistlerin saldırılarına aynı şekilde cevap vermeme-li, aksi provokasyon olur, oyuna gelmektir." Bu suretle herşeyden önce onlar olayları yanlış akset-tiriyorlar. Sanki olay, faşistlerin saldırılarına sol-cuların silahla cevap vermesiyle meydana geliyor. Solcular cevap vermeyince olaylar duracak! Re - vizyonistlerin olaylara bakışı, burjuva basından hiç farklı değil. Onlar da bu olayları öğrenci o - layları olarak görüyorlar. Bir kere şunu açıklamak lazımdır ki, faşistler sadece üniversitelerde değil, orta öğrenim kurumlarında, eğitim enstitülerinde, Anadolu'nun her tarafında öğretmenlere, işçilere hatta koltuğunda Cumhuriyet gazetesi taşıyan ay-dınlara, tüm yurtseverlere karşı azgınca saldırıyor-lar. Aynı faşistler, daha dün seçimler sırasında CHP mitinglerinde CHP'li yurtseverleri de vurup öldürmüyorlar mıydı?

CHP'li liderler ve sözde "sol"cu partilerin lider - leri bu olayları önlemek için bir de üniversitele - rin kapatılmasını istiyorlar. O zaman faşistler sal-dıracak ve olay çıkacak diye CHP mitingleri ya - pılmamalıydı. Faşistler saldıracak diye okulları, fabrikaları, her yeri terkedeceğiz. Zorbalığa ade-ta davetiyedir bu.

Bugün TİP tarafından faşistlerin saldırılarıyla olay çıkacağı, dolayısıyla faşizme zemin hazırlanacağı için üniversitelerin kapatılması öneriliyor. Bu bütü-nüyle sakat bir dünya görüşünün yansımasıdır ve anti-faşist mücadeledeki görevleri çok tehlikeli bir biçimde saptıran bir anlayıştır. Böyle bir anla-yışla bugün üniversiteleri, yarın fabrikaları ve bü-tün ülkeyi faşistlere terketmek ve onların zorbalı-ğına teslim olmaktan başka bir sonuca ulaşılamaz.

Faşizme karşı halkın her kesiminde, hayatın bütün alanlarında mücadelenin örgütlenmesi gerektiği te-mel ilkesine karşı çıkan faşizme karşı mücadelede teslimiyeti öneren bu kişilerin kendileri hakkındaki sübjektif düşüncelerimizi bir kenara bırakarak en temel sosyalist düşünceye dahi ters düştüklerini be-lirtmekle yetineceğiz. Çünkü sosyalistlerin görevi halk yığınlarının bütün kesimlerinin siyasi memnun-suzluğunu, düzene karşı hoşnutsuzluğunu örgütlemek hayatın her alanında mücadeleyi sürdürmektir.

Faşistlerin saldırılarına karşı gülle giderek onlar yumuşatılabilir mi? Bunu hayal etmek faşizmi ta-nımamaktan ileri gelir(Sanırız bunu seçim miting-lerinde Ecevit dahi öğrendi).

Faşizmi yenmenin tek yolu onun zorbalığına teslim olmadan, örgütlü halk yığınlarının direncini bir kale gibi faşizmin karşısına dikmek ve faşist bas-kının kaynağını yok etmektir. Bu yüzden daima faşizme karşı mücadele inanç ve bilincini yükselt-mek anti-faşist mücadelenin özü olmalıdır.

Faşistlerin saldırılarına karşı ölü gibi sessizlik is-teyenlere artık bir diyeceğimiz yok. Sadece Mil-liyet gazetesi yazarı M. Soysal'ın bir yazısından (sonuçta kendisi de başka birşey önermemiş olma-sına rağmen) şu sözleri aktarmakla yetinelim: "Bu tür öneriler bile bile estirilen şiddet rüzgarları karşısında suçsuz insanların enayice kurban etti - rilmelerine kadar varabilir."

PROVOKASYON MANTIĞINI AÇIĞA ÇIKARTALIM

Yine bu konuda üzerinde kısaca durmak istediği-miz bir konu var. Revizyonistler her türlü olayı provokasyon olarak değerlendiriyorlar. Faşistlere karşı mücadele etmek faşizme bahane olacaktır. Polis saldırısına direnmek provokasyondur, oyuna gelmektir, v.s. TİP'liler bu kafayla 12 Marttan önce yürüyüş ve mitinglere bile karşı çıkıyorlardı. Onların bu düşünce sapıklığı bugün sınıf mücadele-sini ve bütün hayatı bir provokasyon, bir oyun o-larak görmeye kadar varıyor. Onlar sosyal müca-delelerin tabi olduğu kanunları bilmiyorlar. Re-vizyonistler olayların daima esrarengiz bir güç tarafından planlandığını ve insanların da bu plan-da rollerini oynamaktan başka bir şey yapamaya-caklarını sanıyorlar. Her olayda bir tezgah-plan arıyorlar. Ve oyuna gelmeyelim diyerek neredeyse hayatı durdurmaya çalışıyorlar. Bu idealist kafa-ların bakışında bütün hayat senaryosu önceden hazırlanmış bir tiyatroya dönüşüyor. (Rejisör ba-zen pentagonda mukim emperyalizm, bazen de nerede oturduğu belli olmayan faşizm oluyor!)

Aslında böylesi bir provokasyon mantığına göre devrimden vazgeçmek gerekir. İşçi sınıfı burju-va iktidarını tehdit ettiği zaman burjuvazi zora başvuracaktır. Her devrim belirli oranda kendi karşıtını-karşı devrimi de örgütleyerek gelişir. Eh! Madem ki bu demokrasiyi korumaktan başka bir muradımız yok, devrimi hiç geliştirmezsek, burjuva iktidarı hiç tehdit edilmezse belki faşizm hiç gelmez! Zaten revizyonistler ulusal kurtuluş savaşlarını emperyalizmin nükleer savaş çıkartma-sı için bahane olur diyerek reddetmiyorlar mıydı? Sonuçta revizyonist ideologlarımızın elinde dev-rimci proleteryanın sınıf mücadelesine yön veren bilimsel devrimci düşünce "oyuna gelmeyelim" çığlıkları arasında yerini burjuva idealizmine terkediyor. Ya da bir komediye! Sözde sosyalist parti liderlerimize ve "sol" basınımızın bu kafa-larıyla verecekleri öğütlere devrimci gençliğin ihtiyacı olmadığını söylemek onlara saygısızlık olmaz sanırız!

Bugün devrimci gençlik hareketi ve tüm yurtsever-ler antifaşist mücadelede çok yönlü görevlerle karşı karşıyadırlar. Her şeyden önce bu mücadele bütün alanlarda ideolojik- demokratik ve politik' sürdürmeliyiz. İdeolojik planda faşizmin teşhiri hiç küçümsenmemeli, faşizmin yalana, demogoji-ye dayanan propagandasını 12 Mart tecrübesinden de yararlanarak tesirsiz hale getirmek ve teşhir etmek için çaba sarfetmeliyiz. Ve baştan beri^ açıklamaya çalıştığımız gibi faşizme karşı müca-deleyi ne sadece mevcut demokratik hakları ko-rumak uğrunda mücadele, ne de sadece MHP'li ve Ülkü Ocaklı köpeklerin saldırılarına karşı mü-cadele olarak görmeyelim. Tam tersine azgın fa-şist terör ve baskılara boyun eğmeden, demokratik mevzileri terketmeden faşizme karşı her alanda tavizsiz mücadeleyi sürdürmeliyiz. Bilmeliyiz ki faşist baskıya boyun eğen her tavranış neticede faşistlerin ekmeğine yağ sürer.

Ve yine hiç unutmayalım, faşistler emekçi halkın ve tüm yurtseverlerin baş düşmanıdır. Onlara kar-şı mücadele her şeyden önce, insanı yücelten bir yurtseverlik mücadelesidir.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ KARMAŞIK BİR GÖREVLER BÜTÜNÜ OLARAK DOĞRU KAVRA-YALIM VE HER YERDE TAVİZSİZ MÜCADE-LEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

Faşizme karşı çok yönlü mücadelenin görevleriyle yüklü devrimci gençlik hareketi arasında bir başka yanlış eğilime daha değinmek istiyoruz. Bir tarafta Halkın Sesi Dergisi faşizme karşı mücadele re - vizyonizme karşı mücadelenin aynıdır diye yazı - yor ve sol hareket içindeki ayrılıklara zor metod - larının sokulmasına davetiye çıkartıyorlar. Diğer yanda Kitle Gazetesi ve TSİP'liler de "goşizme, maoizme" karşı mücadele, faşizme karşı mücadele ile aynıdır diyerek onlar da aynı yolu tutuyorlar. Sol hareket içinde farklı düşüncelerin bulunması, ayrılıkların olması kaçınılmazdır. İdeolojik ayrı - lıkların ve çelişkilerin çözülme yöntemi, ideolojik mücadeledir. Halkın Sesi yazarları bu meseleyi tehlikeli bir şekilde saptırmaktadırlar. Faşizme kar-şı mücadele, revizyonizme karşı mücadeleden ay - rılamaz ama, "aynı" değildir. Onlar, revizyonizm = burjuva ideolojisi düz mantığının bir devamı ola-rak, revizyonizme karşı mücadele, faşizme karşı mücadelenin aynıdır diyerek, "dünyayı ak ve kara-ya boyuyorlar." (Evet, bu dillerinden eksik etme - dikleri sözü biraz anlamaya çalışsınlar.) Aynı şey-ler, goşist-anarşist-maoist v.b. gibi burjuva küfür-lerini dillerine dolayan, faşist bozkurtlar ve mao-cu bozkurtlar diyen, devrimcilere DİSK mitinginde olduğu gibi sopalı, zincirli saldırılar düzenleyen TSİP, TİP v.b. 'liler için de söylenebilir. Bu tür tehlikeli sapıtmaların doğuracağı sakat gelişmele-rin dillerinden hiç düşürmedikleri provokasyona son derece açık bir ortam yaratacağını hatırlatmak is-teriz! Kimse, kendi zırva düşüncelerinin tahakkü-münü hoşgörülü tartışma sınırları dışındaki zorbalık larda aramasın!

DEVRİMCİ GENÇLİK 8 ARALIK 1975 SAYI 2

GAZİ EĞİTİM ÖĞRENCİLERİ FAŞİST BASKILARA KARŞI DİRENİYOR.

faşizm, saldırı ve teröre dayanarak kitle tabanı yaratmak istiyor.

Gazi Eğitim Enstitüsü 1926 yılında kurulmuş, ilerici yurtsever öğretmen ve öğrencileri bağrında toplamış olan bir kuruluştur. Enstitü, hala kurulduğu yıl yürürlüğe giren bir yönetmelikle yönetilmektedir. Yurdumuzda genel olarak yoğunlaştırılan faşist baskılar en yoğun bir şekilde Gazi Eğitim'de de uygulanmaktadır. Özellikle MC Hükümeti'nin işbaşına gelmesiyle baskılar daha da yoğunlaşmıştır. İlk uygulama, demokratik bir yöntemle öğretmenler ve öğrenci temsilcileri tarafından seçilmiş bulunan okul müdürü Yakup Şimşek'i görevinden almak olmuştur. Yakup Şimşek'in yerine MC'nin adamı olan ve geldiği yerde ilerici öğrencilere uyguladığı kıyım ile isim yapmış olan Mustafa Şen atanmıştır. Mustafa Şen anti-demokratik uygulamalarını daha rahat yapabilmek için ilk iş olarak okuldaki polis sayısını arttırmıştır. Geçen yıl devamsızlıktan sınıfta kalması gereken öğrenciler, müdürle işbirliği yaptıklarından devamsızlıkları affedilmiş ve sınıf geçmişlerdir. Başta ilerici kültür şefleri değiştirilmiş, ve çok sayıda öğretmen sürgün edilmiştir. Bununla da yetinilmeyerek okulda görev yapan memur, müstahdem ve işçiler de baskı altında tutularak yerleri değiştirilmiştir. Yine bir atletizm anasında kronometre bulunduğu ve yanlış kronometre tutulduğu gerekçesiyle bu hatanın düzeltilmesini isteyen ilerici arkadaşımız Ergin Aygün disiplin kuruluna verilmiştir. Disiplin kurulunda bir ay cezası alan arkadaşımızın kamp yapma hakkı da elinden alınmıştır. Bu ceza kamp hakkının alınması nedeniyle bir yılı içermektedir. Bunun üzerine olay yerinde bulunan öğrenciler, konunun idareye yanlış aktarıldığını, bu cezanın oldukça ağır bir ceza olduğunu ve 52 arkadaşımızın tanık olduğunu bildirmişlerdir. Bu olaya tanık olan bu arkadaşlarımıza da ihtar, tekdir, okuldan uzaklaştırma gibi çeşitli cezalar verilerek öğrenciler sindirilmek istenmiştir.

Okulun açılış tarihi olan 13 Ekim 1975 gününden bu yana MC'nin atadığı yönetim kadrosu öğrenciler üzerindeki yoğun baskısını daha da artırarak devam ettirdi. Bu baskılar, dışarıdan getirilen faşistlerle polis ve idarenin işbirliği sonucu silahlı ve sopalı saldırılara dönüştü. Okul müdürü Mustafa Şen'in yurtlardan verdiği yataklarla ana binayı işgal eden faşistler, araç ederek, devrimci ve demokrat öğrencilerin derslere girmesine engel olmaya başladılar.

Bu gelişmeler üzerine ilerici ve halkımızın bağrından kopup gelen öğrenciler, faşist baskıları protesto etmek amacıyla bir haftalık ilkbar boykotuna başladılar. Okul içindeki bu anti-demokratik uygulamaları geniş halk yığınlarına duyurmaya çalışan öğrenciler, ilgili bütün mercilerin bu sorunla ilgilenmesini istediler. Bütün bunlar olurken, öğrenciler üzerine emniyet kuvvetlerinin de desteğiyle silahlı, sopalı saldırılar devam ediyordu.

İlkbar boykotundan sonra, 3 Kasım 1975 Pazartesi günü okula gelen öğrenciler okulun dışarıdan getirilen faşist komando kuvvetleri tarafından işgal edildiğini gördüler. Bu işgalciler, derslere girmek isteyen öğrencilerin üzerine silahlı ve sopalı saldırıda bulundular. Bu sırada yakalandığı söylenen 22 kişi üzerinden, dört tabanca ve bazı bombalar çıkmasına rağmen, MHP yanlısı oldukları için serbest bırakıldılar. Buna karşılık, üzerlerinde toplu iğne bile bulunmayan devrimci arkadaşlarımız, müdürün ve faşistlerin yalancı şahitlikleriyle gözaltına alındılar.

Bu olayda ölen Alparslan Gümüş'ün cenaze töreninde konuşan Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem, açıkça bu faşist sorbaların yanında olduğunu belirten bir konuşma yaparak MC hükümetinin tavrını ortaya koymuştur.

Yine aynı törende konuşan okul müdürü "....Allaha binlerce şükür ki, bu okul da anavatana kavuştu." cümlesiyle hangi gerici zihniyetin temsilcisi olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca konuşmasının diğer bir bölümünde "....bu zamana kadar bu okulda komünist öğretmenler yetişti, bundan böyle milliyetçi öğretmenler yetiştireceğiz." demesi, eğitim enstitüleri üzerinde oynanan oyunların hangi amaca hizmet ettiğini göstermesi açısından ilginçtir.

Gazi Eğitim Enstitüsü'nde yapılan saldırılar, ülkemizde işbirlikçi burjuvazi ve ABD emperyalizminin tezgahladığı planın bir parçasıdır. Genel olarak eğitim enstitülerinde yapılan saldırıları doğru kavrayabilmek için faşizmin ülkemizde hangi tertipler içinde olduğunu kavramak gerekir.

Ülkemizde faşizmin ikili bir yapısı vardır. Devlet aygıtı içindeki kurumları; Devlet Güvenlik Mahkemeleri, jandarma ve polisiyle yukarıdan aşağıya sürekli var olan faşizm, ülkemizdeki faşizmin bir yönünü teşkil eder; faşizmin dışında var olan zora dayanarak, yıldırarak kitle tabanı yaratmak olan diğer yönü ise bugünlerde yoğunlaşan saldırıların amacını ifade eder... Son günlerdeki gençliğe yapılan saldırıları kavrayabilmek için bu ikili yöne dikkat etmek gerekir. Halk üzerine uygulayacakları baskı tedbirlerini gerçekleştirmek ve yeni baskıları geliştirebilmek için bir kargaşa ortamına ihtiyaç duyan üst kademedeki faşistler, bunun için Ülkü Ocaklı ve MHP'li faşistleri kullanıyorlar. Fakat olayların bu yönü ki, bu önemli olan yönüdür, tüm Eğitim Enstitüleri ile öğretmen liselerinde yoğunlaştırılan saldırıları bütünüyle açıklamaz.

Faşistlerin üniversite ve yüksek okullarda gençliğe karşı yoğunlaştırdıkları saldırıların esas amacı, okullarda ve gençlik içinde yeni mevziler elde etmektir. Bu amaçla faşistler, öğretmen liselerine, eğitim enstitülerine ve yönetim kadrolarına saldırıyorlar. İşte Gazi Eğitim Enstitüsü'ndeki durum ayrıca bu saldırıların amacını somut olarak somut biçimde ortaya koymaktadır. Bütün saldırı, tertip, baskı ve teröre rağmen G.E.E. öğrencileri kararlı ve yiğitçe mücadele ediyorlar. Bozguncuların, teslimiyetçilerin demagojilerine ve iftiralarına, bölücü tavırlarına rağmen, Gazi Eğitim'li gençler, örgütlü olarak direniyorlar. Gazi Eğitim'li öğrencilerin örgütü olan Gazi-Der, kararlı bir mücadelenin örneğini veriyor. Kitleyi örgütleyerek anti-faşist mücadele içinde gelişen Gazi-Der, bozguncuları ve teslimiyetçileri teşhir ederek [illegible]lanıyor. Gazi-Der daha kurulurken, kurulma çalışmalarında bulunan bir gurup, oldu-bittiye getirip, ol[illegible]la Dev-Gazi-Der diye ayrılıkçı bir örgüt kurmuş, arkasından da "gelen gelir" anlayışını savunmuşlardır. Halkın Sesi ve DGB çizgisindeki bu gurup, dar grupçu tavırlarını, bozgunculu, kitlenin örgütlü mücadelesini bölücü davranışlarını sürdürerek, iftira ve demagoji ile Gazi-Der'i yıpratmaya çalışarak mücadele içinde zararlı bir unsur haline gelmişlerdi. Devrimciler, sürekli olarak bu dar grupçu faydacı anlayışları ve ayrılıkçı örgüt anlayışları teşhir ederek doğru, tutarlı geniş demokratik kitle örgütü anlayışını savunmuşlar ve Gazi Eğitim öğrencilerinin en geniş desteğini kazanmışlardır. Bugün boykotu örgütlü ve tek ses halinde yürüten Gazi-Der Gazi Eğitim'li öğrencilerin en geniş [illegible] tavi örgütü olarak mücadelesini sürdürmektedir.

– YAŞASIN GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİNİN FAŞİST BASKILARA BOYUN EĞMEYEN KARARLI MÜCADELESİ.
– KAHROLSUN FAŞİZM.

DEVRİMCİ BİR GELENEĞE SAHİP GEE ÖĞRENCİLERİ 1970'LERDEKİ BİR EYLEMDE.